

رساله اول پطرس رسول

مقدمه

این رساله توسط پطرس رسول در حدود سال ۶۴ میلادی نوشته شده است. بسیاری از مفسرین کلام معتقدند که پطرس در هنگام نوشتن این رساله در روم به سر می‌برده است. مخاطبین این رساله شامل کلیساهای متعددی واقع در استانهای شرقی امپراطوری روم (ترکیه فعلی) می‌باشند. در این رساله، پطرس رسول ایمانداران را به پیروی از مسیح تشویق کرده، آنها را به صبر و استقامت در مواقع خطر و زحمت، تشویق می‌کند.

پطرس رهبر دوازده حواری اولیه مسیح به شمار می‌آید. با مطالعه انجیل‌های چهارگانه، با زندگی پطرس رسول آشنا می‌شویم.

رئوس مطالب

- الف) امتیازات و مسئولیتهای دریافت نجات (۱:۱ - ۱۰:۲).
- ۱- نقشه خدا برای نجات انسانها (۱:۱-۱۲).
- ۲- شیوه زندگی یک فرد نجات یافته (۱:۱-۱۳-۲۵).
- ۳- رشد در نجات (۱:۲-۱۰).
- ب) اطاعت مسیحی و نگاه داشتن احترام خدا (۲:۱۱ - ۳:۷).
- ۱- اطاعت به مثابه وظیفه مهم یک فرد مسیحی (۲:۱۱-۲۵).
- ۲- روابط زن و شوهر مسیحی (۳:۱-۷).
- ج) رنج و آزار مسیحیان (۳:۸ - ۵:۱۴).
- ۱- برکت و آزار عادلان (۳:۸-۲۲).
- ۲- زندگی برای خدا (۴:۱-۱۱).
- ۳- تسلی در زمان سختی (۴:۱۲-۱۹).
- ۴- نصیحت به پیران و جوانان (۵:۱-۱۴).

باب ۱

امید زنده (۱:۱-۱۲)

۱ مخاطبین اولیه این رساله پطرس، مسیحیانی بودند که در اثر آزار و اذیت رومیان^۱ در قلمرو امپراطوری روم پراکنده شده بودند. آنها از ترس سربازان رومی، خانه و کاشانه خود را ترک کرده، در مناطق مختلف پراکنده شده بودند. به احتمال زیاد، مخاطبین این رساله شامل همه مسیحیان آن روز (چه یهودی و چه غیریهودی) می شود.

پطرس خویشتن را رسول عیسی مسیح معرفی می کند. پطرس رهبر حواریون و سخنگوی شاگردان اولیه عیسی مسیح بود. بجز یهودا که به عیسی خیانت کرد، بعدها تمامی شاگردان مسیح با عنوان رسولان او معروف شدند.

۲ پطرس مسیحیان و خوانندگان این رساله را برگزیدگان بر حسب علم سابق خدای پدر خطاب می کند. همه ایمانداران پیش از بنیاد عالم، بر حسب علم سابق خدای پدر برگزیده شده اند (رومیان ۸: ۲۹-۳۰؛ افسسیان ۱: ۴-۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ما برای اطاعت از عیسی مسیح برگزیده شده ایم. خدا ما ایمانداران را برگزیده است تا به صورت پسرش متشکل شویم (رومیان ۸: ۲۹) و در حضور او در محبت مقدس و بی عیب باشیم (افسسیان ۱: ۴). شخصی که از خدا اطاعت می کند، مقدس خواهد بود، زیرا که اطاعت و تقدس همیشه دست در دست یکدیگر دارند (آیه ۲۲ را مشاهده کنید).

ما به تقدیس روح (روح القدس) برگزیده شده ایم. خدا ما را برمی گزیند و روح مقدس او (روح القدس) ما را تقدیس نموده، مقدس می سازد. زیرا که تنها به وسیله روح القدس که در ما ساکن می باشد، خواهیم توانست در نظر خدا مقدس شویم.

به منظور مقدس شدن، باید ابتدا از گناهان خود پاک گردیم. ما به وسیله فدیة عظیم عیسی

مسیح و پاشیدن خون عیسی مسیح از گناهان خود پاک شده ایم (عبرانیان ۹: ۱۳-۱۴). آن عهده که خدا با قوم بنی اسرائیل منعقد کرد به وسیله پاشیدن خون بره قربانی سندیت یافته بود (خروج ۲۴: ۸). به همین ترتیب نیز، عهدجدید خدا با بشریت نیز توسط پاشیدن خون عیسی مسیح تثبیت گردیده است (مرقس ۱۴: ۲۴؛ عبرانیان ۹: ۱۸-۲۲). به وسیله خون عیسی مسیح، ما از گناهان خود پاک شده ایم و نه تنها بخشش گناهان سابق را، بلکه بخشش گناهان حال و آینده را از سوی خدای پدر دریافت کرده ایم. خون پسر او (خدا) عیسی مسیح ما را از هر گناه پاک می سازد (اول یوحنا ۱: ۷).

لذا از این آیه، عمل نجات بخش تثلیث اقدس را مشاهده می کنیم. خدای پدر ما را برگزید، عیسی مسیح به خون خود ما را فدیة داد و روح القدس ما را تقدیس می کند.

در اینجا پطرس برای مسیحیان متفرق و غربانی که پراکنده اند دعا می کند و برای ایشان از خدا طلب فیض و سلامتی می نماید (رومیان ۱: ۷؛ افسسیان ۱: ۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ابتدا فیض است و سپس سلامتی؛ زیرا تنها به وسیله فیض خداست که خواهیم توانست در صلح و صفا و سلامتی با خدا، خود و دیگران زندگی کنیم.

۳-۴ در این آیات، پطرس رسول مراحل نجات ایمانداران را از ابتدا تا به انتها شرح می دهد. رَوَند نجات ما با رحمت عظیم خدا آغاز می گردد. رحمت خدا آن چنان عظیم است که حتی گناهکاران نالایقی چون ما را نجات بخشیده (رومیان ۵: ۸). خدا بحسب رحمت عظیم خود ما را از نو تولید نمود و به همراه آن

۱- در زمان نگارش این رساله، تمامی اروپا و کشورهای اطراف دریای مدیترانه تحت قلمرو امپراطوری روم بود و والیان رومی، مسیحیان را مورد انواع آزار و اذیت قرار می دادند.

تولد تازه، خدا به ما **امید زنده** خواهد بخشید (یوحنا ۳:۳ و ۵؛ رومیان ۸:۲۴؛ تیطس ۳:۷ را مشاهده کنید).

امید زنده، به **وساطت برخاستن عیسی مسیح از مردگان**، به ما ایمانداران بخشیده می‌شود. پطرس خود مرگ عیسی را بر صلیب مشاهده کرده بود. با مرگ عیسی، تمامی امید پطرس بر باد رفته بود. ولی پس از سه روز او عیسای قیام کرده را ملاقات نمود! پس از قیام و رستاخیز عیسی مسیح از مردگان، امید پطرس زنده شد. و از آنجا که عیسی مسیح از مردگان برخاسته است، همه ایمانداران به مسیح از مردگان قیام خواهند کرد. هر که به عیسی مسیح ایمان آورد، آن **میراث بی‌فساد و بی‌آلایش و ناپذیرده** یعنی «حیات جاودانی» را دریافت خواهد نمود (آیه ۴). خدای پدر، این میراث جاودانی را در آسمان نگاه داشته است. خدا همه افراد بشر را از هدایا و برکات مهم خود برخوردار می‌سازد ولی به فرزندان خود میراث آسمانی، یعنی حیات جاودانی را خواهد بخشید (رومیان ۸:۱۶-۱۷؛ غلاطیان ۴:۴-۷).

۵ پطرس رسول می‌گوید که از همان اولین روزی که به عیسی مسیح ایمان آوردیم تا به آخر، به **قوت خدا محروس**^۲ می‌باشیم. خدا از فرزندان عزیز خود با قوت کامل خود نگاهداری و حراست می‌کند (اول قرنتیان ۸:۱؛ فیلیپیان ۱:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی لازم است که به جهت دریافت نجات از سوی خدا، به او ایمان بیاوریم. بدون **ایمان** دریافت نجات و میراث عظیم الهی محال است.

خدا آن نجات عظیم را در **ایام آخر** یعنی در هنگام ظهور مجدد عیسی مسیح، ظاهر خواهد کرد. در آن **وقت**، (عیسی مسیح) **فرشتگان خود را از جهان اربعه از انتهای زمین تا به اقصای فلک فراهم خواهد آورد** (مرقس ۱۳:۲۷). نجات ما اینک شروع شده است (دوم قرنتیان ۶:۲)؛ و با بازگشت مجدد عیسی مسیح کامل خواهد

گردید.

۶-۷ خدا اجازه می‌دهد که ما در معرض **تجربه‌های گوناگون محزون** شویم تا اینکه مادر ایمان خود رشد کرده، در ایمان قوی گردیم. همانطور که طلا با آتش تصفیه و خالص می‌شود، به همان ترتیب نیز، ایمان ما پس از تجربه‌های گوناگون خالص و پاک و گرانبها خواهد گردید. اگر از بوتۀ آزمایش سر بلند بیرون آییم، آنگاه خلوص ایمان ما ثابت خواهد شد. از آنجا که امید ما به حیات جاودانی و میراث زنده می‌باشد، قدرت داریم که در حین سختیها و تجربیات، استقامت نموده، **در آن وجد** نماییم. ما می‌دانیم که در نهایت، سختیهای زمان حاضر برای خیریت ما به کار خواهد رفت (متی ۵:۱۱-۱۲؛ رومیان ۵:۳-۴؛ یعقوب ۱:۲-۴؛ اول پطرس ۴:۱۲-۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). اگر از آن تجربیات سر بلند بیرون آییم، **آنگاه در حین ظهور عیسی مسیح**، از سوی خدا **مورد تسبیح و جلال و اکرام** قرار خواهیم گرفت. ولی اگر ایمان ما از بوتۀ آزمایش سر بلند بیرون نیاید، کارهای نیکوی ما، هیچ نفعی در بر نخواهد داشت. عیسی مسیح به پطرس فرمود: **ای شمعون، ای شمعون، اینک شیطان می‌خواست شما را چون گندم غربال کند، لیکن من برای تو دعا کردم تا ایمانت تلف نشود** (لوقا ۲۲:۳۱-۳۲). اگر ایمان ما ثابت و قائم باقی بماند، در او ثابت خواهیم ماند.

۸-۹ پطرس رسول این رساله را برای افرادی نوشته است که عیسی مسیح را به چشم ندیده بودند. آنها بی‌آنکه عیسی مسیح را دیده باشند به او ایمان آورده بودند و او را خداوند و نجات دهنده خود می‌دانستند (یوحنا ۲۰:۲۹). به کمک روح القدس، آنها با عیسی مسیح رابطه‌ای توأم با خوشی و محبت داشتند. ثمره ایمان واقعی محبت و خوشی است. هر روز که

۲- محروس یعنی نگاهداری شده، حراست شده.

می‌گذرد، ما به **انجام ایمان خود یعنی نجات جان خویش** و حیات جاودانی نزدیک‌تر می‌شویم (آیه ۹).

۱۰-۱۱ انبیای عهدعتیق پیشگویی کرده بودند که در زمانهای آخر، فیض خدا شامل حال یهودیان و امتها خواهد گردید (مرقس ۱۳:۱۰؛ رومیان ۹:۲۵-۲۶؛ ۱۲:۱۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). علت این بود که انبیای عهدعتیق به کمک **روح مسیح** (آیه ۱۱) یعنی روح‌القدس، نبوت می‌کردند (دوم پطرس ۱:۲۰-۲۱ را مشاهده کنید). به وسیله این انبیا، روح‌القدس اعلام کرده بود عیسی مسیح ابتدا رنج خواهد دید و پس از آنکه مصلوب گردید، جلال خواهد یافت (اشعیاء ۵۳:۷-۳، ۱۰-۱۲؛ لوقا ۲۴:۲۵-۲۷؛ ۲۴:۴۵-۴۷).

۱۲ انبیا برای خود نبوت نمی‌کردند. بلکه از خدا پیام می‌گرفتند تا دیگران را از وقایع آینده باخبر سازند. انبیای عهدعتیق، همگی مشتاق ملاقات عیسی مسیح بودند ولی آنها پیش از ظهور او چشم از این جهان فرو بستند. اینک آن فیضی که آنها خبرش را داده بودند، نصیب ما گردیده است. انبیای عهدعتیق به کمک روح‌القدس نبوت می‌کردند، و پس از قیامت و صعود عیسی مسیح، همان روح در رسولان به کار خود ادامه داد (یوحنا ۲۰:۲۲). پس از آنکه دوازده شاگرد عیسی روح‌القدس را دریافت کردند، به رسولان (فرستاده شدگان) او ملقب گردیدند. در روز پنطیکاست، روح مسیح، یا روح‌القدس بر شاگردان ریخته شد (اعمال ۱:۲-۴). به همین دلیل است که پولس اعلام می‌کند که کلیسا بر بنیاد رسولان و انبیا بنا شده است (افسیان ۲:۲۰-۲۲). به وسیله همان روح‌القدس بود که مسیح کلیسای خویش را بنا نمود. و اینک به کمک همان روح‌القدس است که انجیل عیسی مسیح در اقصی نقاط جهان موعظه کرده می‌شود (اعمال ۱:۸).

کار مسیح و عمل روح‌القدس آنقدر عظیم

است که فرشتگان نیز مشتاق هستند که در آنها نظر کنند.

مقدس باشید (۱:۱۳-۲۵)

۱۳ **لهذا کمر دل‌های خود را ببندید و هشیار** شوید. در برابر آن نجات عظیم و پر جلالی که خدا برای ما فراهم نموده است (آیات ۳-۹)، باید واکنش مثبت و مساعد نشان داد. ما موظفیم که به نوبه خود سهم خویش را به جا آوریم. خدا به ما **فیضی** عظیم عطا فرموده است، پس ما نیز لازم است که **کمر دل‌های خود را** ببندیم و او را با قوت کامل خدمت کنیم. با توجه به فیض عظیم، ما باید به **روح ذهن خود تازه شویم** (افسیان ۴:۲۳) و خدا را به **تازگی ذهن خود** (رومیان ۱:۱۲-۲؛ افسسیان ۴:۲۲-۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ما باید برای انجام هر کار نیکو آماده باشیم و **کمر دل‌های خود را** ببندیم و **هشیار باشیم**^۳. شخص آماده به کار، باید بر نفس و اعمال خود غالب بوده، کنترل اعمال و حرکات خود را در دست داشته باشد. بنابراین لازم است که یک ایماندار بر کلام و اعمال خود کنترل داشته، از آلوده شدن به گناه و ناراستی پرهیز نماید. پرهیزکاری، یکی از ثمرات روح‌القدس است (غلاطیان ۵:۲۳). پولس رسول در رسالات خود بارها ما را به پرهیزکاری و کنترل نفس تشویق نموده است (اول قرنتیان ۹:۲۵؛ اول تیموتاؤس ۳:۲؛ تیطس ۲:۲-۵، ۶).

ایمانداران به عیسی مسیح باید **امید کامل** خود را بر **فیضی که در مکاشفه عیسی مسیح به ما عطا خواهد شد**، بگذارند. زمانی که عیسی مسیح به زمین آمد، فیض خود را به جهان عطا فرمود (تیطس ۲:۱۱ را مشاهده کنید). و اینک توسط روح‌القدس، فیض عیسی مسیح هر روزه با

۳- شخص هشیار، مست نیست و همیشه آماده

عمل می‌باشد.

خداوندمان عیسی مسیح درآیم (رومیان ۸:۲۹؛ دوم قرنتیان ۳:۱۸). عیسی مسیح و طریقه رفتار او، معیار زندگی ما را تشکیل می‌دهد. تمامی دستورات اخلاقی کتاب مقدس بر اساس طبیعت و شخصیت خداوند می‌باشد.

۱۷ خدا، پدری مهربان است. ولی ما باید به خاطر داشته باشیم که او در عین حال قاضی عادل نیز می‌باشد. او **بدون ظاهرینی بر حسب اعمال هر کس داوری می‌نماید** (رومیان ۱۴:۱۲؛ اول قرنتیان ۵:۱۰؛ افسسیان ۸:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). پس بیایید باقی مانده عمر خود را **با ترس صرف** نماییم (متی ۱۰:۲۸؛ اعمال ۱۰:۳۴-۳۵ را مشاهده کنید).

پطرس خاطر نشان می‌سازد که ما ایمانداران باید مانند «غریبان» زندگی کنیم. خانه اصلی ما بهشت می‌باشد و ما در اینجا «غریب و بیگانه» هستیم (یوحنا ۱۵:۱۸-۱۹). پس در این جهان مغرور نشویم و بر این جهان و آنچه در آن است اتکا نکنیم. این جهان گذرا است (اول یوحنا ۲:۱۷). برعکس، باشد که خداترسی و اعتماد بر او را پیشه کنیم.

۱۸-۱۹ زمانی ما اسیر شیطان و هوسهای جسمانی خود بودیم. ولی اکنون عیسی مسیح، ما را با خون خود **خریده** است و ما را از چنگال ملکوت ظلمت رها نموده است (مرقس ۱۰:۴۵). بهایی که او برای رهایی ما پرداخته است به مراتب از چیزهای فانی **مثل نقره و طلا** ارزشمندتر بود. نجات ما انسانها به قیمت **خون گرانها، چون خون برّه بی‌عیب و بی‌داغ یعنی خون مسیح** تمام گردیده است. عیسی مسیح برای نجات ما، جان خود را بر روی صلیب قربانی نمود. او برّه بی‌عیب و بی‌داغی بود که برای گناهان بشر فدا شد (لاویان ۲۲:۱۹-۲۱). یحیی تعمید دهنده، در مورد عیسی مسیح چنین شهادت داد: **اینک برّه خدا که گناه جهان بر می‌دارد** (یوحنا ۱:۲۹). عیسی مسیح، بی‌عیب و نقص و بی‌گناه بود (عبرانیان

ماست. و بالاخره، زمانی که عیسی مسیح برای بار دوم به جهان باز آید، فیض خود را به طور کامل به ما آشکار خواهد نمود. پس بیایید تا امروز به فیض عیسی مسیح اتکاء نموده امید خود را بر پایه آن قرار دهیم.

۱۴ خدا به ما برکت عظیمی بخشیده و ما را به فرزندی خود قبول کرده است. به همراه این برکت بزرگ، او به ما مسئولیت خطیری بخشیده است. او از ما می‌خواهد که مطیع او بوده، **ابنای اطاعت** باشیم. و به همانگونه که یک فرزند خوب با اطاعت از سخنان پدر خود در پی جلب رضایت او می‌باشد، ما نیز باید با اطاعت از احکام پدر آسمانی خود او را راضی نماییم. به همین دلیل است که پطرس می‌گوید **و چون ابنای اطاعت هستید، مشابه مشوید بدان شهواتی که در ایام جهالت** یعنی پیش از ایمان به عیسی مسیح می‌داشتید (رومیان ۱۲:۲؛ افسسیان ۲:۱-۳؛ ۳:۱۷-۱۸؛ تیطس ۳:۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵ پس حال که از شهوات و امیال کهنه خود بازگشته‌ایم، بیایید در تقدس و پاکی زندگی کنیم. قدم اول ما در این مسیر عبارت است از کنار نهادن هرگونه ناپاکی. پس از آن باید تقدس خدا را بپوشیم (افسسیان ۴:۲۲-۲۴؛ اول تسالونیکیان ۴:۷؛ تیطس ۲:۱۱-۱۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۶ پطرس رسول در اینجا از کتاب لاویان نقل قول کرده می‌گوید: **مقدس باشید زیرا که من قدوسم** (لاویان ۱۱:۴۵؛ ۱۹:۲). ما باید پدر آسمانی خود را سرمشق خویش قرار دهیم (افسسیان ۵:۱). عیسی مسیح فرمود: **«پس شما کامل باشید چنانکه پدر شما که در آسمان است کامل است»** (متی ۵:۴۸). خدا ما را به فرزندی خود دعوت نموده است (غلاطیان ۳:۲۶؛ افسسیان ۱:۵). پس لازم است که مطابق آن دعوت خود زندگی کنیم (افسسیان ۱:۴).

هدف اصلی ما این است که به شباهت

باید برادران خود را از صمیم دل و بدون خودخواهی، محبت کنیم. ما از خدا متولد شده‌ایم و تمامی ایمانداران از نظر روحانی برادران و خواهران ما می‌باشند. اگر برادر و خواهر زمینی خود را محبت می‌کنیم، چقدر بیشتر لازم است برادر و خواهر روحانی خود را مورد محبت قرار دهیم.

پطرس رسول در ادامه می‌گوید: شما ایمانداران، نه تنها **ظاهر** شدید، بلکه **تولد تازه یافتید**. به وساطت خون عیسی مسیح، تولدی جدید یافته‌ایم **نه از تخم فانی** (از پدر و مادر انسانی) **بلکه از غیر فانی یعنی به کلام خدا که زنده و تا ابد الابد باقی است** (لوقا ۸:۱۱؛ یوحنا ۳:۳؛ اول یوحنا ۹:۳ را مشاهده کنید).

در اینجا می‌بینیم که دو چیز برای ایمان مسیحی لازم است. اول اینکه، لازم است **ظاهر** شویم (آیه ۲۲)؛ یعنی اینکه گناهان و خطاهایمان بخشیده و پاک شوند. غسل تعمید، نشانه‌ی ظاهری این حقیقت می‌باشد. دوم اینکه ما باید **تولد تازه** بیابیم (آیه ۲۳). زمانی که از روح خدا تولد یافتیم، حیات روحانی‌مان آغاز گردید. عیسی مسیح فرمود: «**اگر کسی از آب و روح مولود نگردد، ممکن نیست که داخل ملکوت خدا شود**» (یوحنا ۳:۵). به همین ترتیب نیز، در روز پنتیکاست، پطرس رسول در باره‌ی این دو مطلب (آمزش گناهان و هدیه‌ی روح القدس) موعظه نمود، گفت: «**توبه کنید و هر یک از شما به اسم عیسی مسیح بجهت آمزش گناهان تعمید گیرید و عطای روح القدس را خواهید یافت**» (اعمال ۲:۳۸).

۲۴-۲۵ در اینجا، پطرس رسول از کتاب اشعای نبی ۴۰:۶-۸ نقل قول کرده می‌گوید: **کلمه‌ی خدا تا ابد الابد باقی است** (آیه ۲۵). عیسی مسیح فرمود: «**آسمان و زمین زایل می‌شود، لیکن کلمات من هرگز زایل نشود**» (مرقس ۱۳:۳۱). بشر مانند گیاه فانی است، و لیکن کلام خدا تا به ابد باقی می‌باشد (آیه ۲۳). کلام خدا

۴:۱۵؛ ۷:۲۶). زیرا تنها یک انسان بی‌گناه قدرت دارد که برای دیگران فدیة شده، با مرگ خود بهای گناهان دیگران را پرداخت نماید. اگر عیسی مسیح، شخص گناهکاری بود، مرگ او تنها می‌توانست، گناهان خودش را فدیة نماید، ولی از آنجا که عیسی مسیح کاملاً بی‌گناه و بی‌عیب بود، توانست به وسیله‌ی مرگ خود بهای گناهان تمامی بشریت را بپردازد.

۲۰ عیسی مسیح، از ابتدای عالم وجود داشت و خدا بود (یوحنا ۱:۱-۲). در آن زمان، خدا نقشه‌ای برای نجات بشریت طرح نمود (افسیسیان ۴:۱). اینک در این زمانهای آخر، خدا نقشه‌ی نجات خود را برای ما **ظاهر** نموده است. مقصود از **زمان آخر**، دوره‌ی میان ظهور اولیة مسیح و بازگشت ثانوی او می‌باشد (عبرانیان ۲:۱ را مشاهده کنید).

۲۱ به وسیله‌ی خونهای عیسی مسیح، خدا ما را مورد عفو قرار داده است. عیسی مسیح به عوض ما و برای گناهان ما مجازات شد. او عیسی را از **مردگان برخیزانید و او را جلال داد**. پطرس رسول می‌گوید: اکنون که شما به این عمل عظیم خدا ایمان آورده‌اید، لازم است که **ایمان و امید شما بر خدا باشد**. به وسیله‌ی مرگ عیسی مسیح، گناهان ما بخشیده شده است و به وساطت قیام او از مردگان، حیات جاودانی و شراکت در جلال سماوی او به ما تعلق گرفته است (رومیان ۸:۵، ۸:۲۳-۲۴).

۲۲-۲۳ ما مسیحیان به وسیله‌ی اطاعت راستی، یعنی اطاعت از کلام مسیح (یوحنا ۳:۱۵؛ ۱۷:۱۷)، نفس خود را **ظاهر** می‌سازیم. اگر از کلام او اطاعت نکنیم، آن کلام ما را ظاهر نخواهد ساخت. اطاعت از کلام مسیح، بدین معناست که برادران خود را محبت کنیم (یوحنا ۱۳:۳۴). پطرس رسول می‌گوید: محبت واقعی این است که **محبت برادرانه‌ی ربا داشته باشید، پس یکدیگر را از دل بشدت محبت بنمایید**. به همانگونه که مسیح ما را محبت نمود، ما نیز

به طور کامل در کتاب مقدس ثبت گردیده است. هرکه در پی نجات و آمرزش گناهان، مشارکت و رفاقت با خدا، حیات جدید، و رهایی از بند گناهان باشد، جواب خود را در کلام خدا، یعنی در کتاب مقدس پیدا خواهد نمود.

باب ۲ سنگهای زنده و قوم برگزیده (۱:۲-۱۰)

۱ بسیاری از مسیحیان قتل نمی‌کنند، دست به دزدی نمی‌زنند، و از زنا پرهیز می‌نمایند. این گناهان به ندرت در میان جوامع ایماندار مشاهده می‌گردد. ولی مسیحیان خود را به گناهان دیگری از قبیل: کینه،... مکر و ریا و حسد و... بدگویی، آلوده می‌سازند. در واقع حسد و بدگویی (غیبت کردن)، از جمله خطرناک‌ترین گناهانی هستند که باعث فرو پاشیدن کلیسا و اتحاد ایمانداران می‌گردند. چه بسا اتفاق می‌افتد که شخصی در کارش موفق می‌شود و پیشرفت می‌کند ولی ایمانداران دیگر به عوض آنکه به خاطر موفقیت او شادی کنند، پشت سرش سخن چینی کرده، به خاطر حسادت خود، سعی در بدنام کردنش می‌نمایند. حسادت و غیبت، دو اسلحه مؤثر ابلیس در جهت برهم زدن اتحاد و از بین بردن مشارکت و محبت میان ایمانداران است.

پطرس رسول، ایمانداران کلیسا را در مورد خطر این پنج گناه هشدار می‌دهد. خطر جدی این گناهان، در این است که آنها خود را در قلب ما مخفی می‌سازند. بسیاری از اوقات، مسیحیان حتی از وجود آن گناهان در درون خود آگاه نیستند و منکر ارتکاب آن گناهان می‌شوند. به همین جهت است که ما مسیحیان بایستی دائماً از روح القدس بخواهیم که گناهان مخفی ما را بر ما ظاهر سازد. این گناهان در درون تک تک ما رخنه می‌کنند و باید هر روزه به آنها اعتراف کرده از خدا تقاضای بخشش نماییم (اول یوحنا

۸:۱-۹).

باید دانست که این گناهان، ثمرات دو گناه بسیار جدی و خطرناک یعنی، غرور و خودخواهی (خودپرستی) می‌باشند. غرور و خودخواهی، عامل اصلی اغلب افکار ناپاک و خیالات بد درون ما می‌باشند. از این دو گناه، گناهان دیگر به وجود می‌آیند.^۴ از آنجا که این گناهان در عمق قلب ما ریشه دوانده‌اند، از بین بردن آنها و ریشه کن کردنشان نیز کاری بسیار سخت و مبارزه‌ای مداوم می‌باشد. ارمیای نبی می‌گوید: **دل از همه چیز فریبنده‌تر است و بسیار مریض است. کیست که آن را بداند؟** (ارمیاء ۱۷:۹). ولی خدا به تمامی افکار دل ما آگاه است و از گناهان ما با خبر می‌باشد. نویسنده مزامیر می‌گوید: **چونکه گناهان ما را در نظر خود گذارده‌ای و خفایای ما را در نور روی خویش** (مزور ۸:۹۰).

۲ پس از ترک گناهان مهلکی که در آیه ۱ ذکر شد، باید چون اطفال نوزاد، مشتاق شیر روحانی و بی‌غش باشید. شیر روحانی، همان کلام خداست که باعث تغذیه و رشد یک ایماندار می‌شود. به همانگونه که یک طفل نوزاد مشتاق شیر مادرش است، ما نیز باید شیر روحانی خود یعنی کلام خدا را با اشتیاق هر چه تمامتر طلب نماییم. زیرا که در سایه مطالعه و شنیدن و عمل کردن به کلام خداست که یک ایماندار رشد کرده، تقویت می‌یابد. زیرا تنها در سایه مطالعه کلام خداست که **در نجات** نمو کرده، به مسیحیانی بالغ و قوی مبدل می‌شویم.

۴- البته گناه دیگری وجود دارد که از همه گناهان بدتر است و آن گناه بی‌ایمانی می‌باشد. گناه بی‌ایمانی، آنقدر واضح و مشخص است که پطرس رسول نیازی به ذکرش ندیده است. بی‌ایمانی سرچشمه تمامی ضعفها و گناهان بشر می‌باشد. به منظور مطالعه بیشتر در این زمینه، رومیان ۳:۱۰-۱۲ و تفسیر آن و پانویس مربوط به آن آیه را مشاهده کنید.

ولی پیش از هر چیز لازم است که خویشتن را از گناهان مسموم کننده درون خود، پاک سازیم. زیرا اگر درون ما پُر از گناه و زشتی و ناپاکی باشد، دیگر جایی برای شیر روحانی باقی نخواهد ماند.

۳ با مطالعه کلام خدا، مهربانی و رحمت و نیکویی خداوند را خواهیم چشید. در سایه مطالعه و اطاعت از کلام خدا فیض و رحمت او را تجربه و درک می‌کنیم. پس هرگاه کتاب مقدس را باز می‌کنیم، بهتر است که به جای آنکه فقط در پی یادگیری کلام خدا باشیم، سعی کنیم که خدا و مهربانی او را چشیده از او سیراب گردیم (مزمو ۳۴:۸).

۴-۵ پطرس رسول در اینجا عیسی مسیح را با لقب **سنگ زنده** خطاب می‌کند. عیسی مسیح، **سنگ سر زاویه**^۵ (آیات ۶و۷) کلیسا می‌باشد. عیسی مسیح سنگ زنده است، زیرا که خدا او را از مردگان زنده ساخت (رومیان ۹:۶). پولس رسول عیسی مسیح را با لقب **روح حیات بخش** (اول قرنثیان ۱۵:۴۵). ولی مسیح نه تنها خود زنده است، بلکه هر کسی را که به او ایمان آورده به سوی او آید نیز زنده می‌سازد. بنابراین ما نیز که به عیسی مسیح ایمان آورده‌ایم **مثل سنگهای زنده بنا کرده** می‌شویم (آیه ۴). خدا ما را به سنگهای زنده تبدیل می‌کند و از طریق وجود و زندگی ما یک **عمارت روحانی** برای خود می‌سازد (آیه ۵) تا خود در ما ساکن شود (افسسیان ۲:۱۸-۲۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). وجود ما خانه خدا گردیده است.

از این گذشته، ما کاهنان خدای تعالی هستیم. از میان دوازده قبیله قوم بنی‌اسرائیل، تنها سبط لاویان اجازه کهنات داشت. ولی اینک هر کس که به مسیح ایمان آورده باشد، دارای مقام کهنات است. پطرس رسول اعلام می‌کند که شما **کهنات مقدس** خدا هستید تا اینکه **قربانی‌های روحانی و مقبول خدا را بواسطه عیسی مسیح بگذرانید**. قربانی‌های روحانی

عبارت‌اند از: قربانی اطاعت؛ یعنی با اطاعت از خدا بدنهای خود را به عنوان قربانی زنده به حضور خدا بگذرانیم (رومیان ۱۲:۱-۲)؛ همچنین قربانی حمد و پرستش (عبرانیان ۱۳:۱۵)؛ و بالاخره، قربانی خدمت به دیگران (عبرانیان ۱۳:۱۶). ما هرگز نباید فکر کنیم که دو نوع مسیحی وجود دارد، یکی شبانان و خادمین مسیح که زندگی خود را وقف خدمت خدا کرده‌اند و دوم، مسیحیان عادی! ما هرگز نباید تصور کنیم که یک دسته از مسیحیان به زندگی توأم با تقدس خوانده شده‌اند و گروهی دیگر اجازه دارند که در گناه زندگی کرده به گناه ادامه دهند! همه ما مسیحیان به زندگی مقدس و پاک دعوت شده‌ایم و هر یک از ما وظیفه داریم که در پیشگاه خدا کهنات کرده، **قربانی‌های روحانی و مقبول خدا را بواسطه عیسی مسیح بگذرانیم**.

پطرس در اینجا می‌گوید عیسی مسیح، آن سنگ زنده‌ای بود که از سوی رهبران قوم یهود و مردم این جهان رد شد (مرقس ۸:۳۱ را مشاهده کنید). هرچند مردم این جهان عیسی را رد نمودند، ولی او در نزد خدا مقبول و پرازش بود. توجه کنید که چقدر راههای خدا با راههای ما و ارزشهای خدا با ارزشهای ما انسانها متفاوت می‌باشد؟ **زیرا آنچه نزد انسان مرغوب است، نزد خدا مکروه است** (لوقا ۱۶:۱۵). و آنچه را که انسانها بی‌ارزش و حقیر می‌شمارند، در نظر خدا مهم و با ارزش است (اول قرنثیان ۱:۲۷-۳۰). زمانی که بشر، عیسی مسیح را مردود شمرد و او را مصلوب کرد، خدا او را به غایت سرفراز نموده، به دست راست خود

۵- همانطور که در بناهای قدیمی، سنگ سر زاویه مهمترین بخش بنا را تشکیل می‌داد و بدون آن سنگ سر زاویه، ساختمان از هم می‌پاشید، به همین طور نیز، عیسی مسیح هسته اصلی کلیسا و مهم‌ترین قسمت کلیسا می‌باشد و بدون عیسی مسیح، کلیسا از بین خواهد رفت.

خواهیم خورد و مورد داوری قرار خواهیم گرفت.

تمامی گناهان بشر، ریشه در بی‌ایمانی ایشان دارد. گناه بی‌ایمانی باعث می‌گردد که بشر بزرگی و دانش خدا را باور نکرده، خود برای خویشتن معیار تعیین کند. بی‌ایمانی و عدم اطاعت، همیشه به همراه یکدیگر هستند، زیرا که تنها در سایه ایمان به خدا است که قادر به اطاعت از او خواهیم بود (عبرانیان ۱۸:۳-۱۹؛ ۱۱:۶). زمانی که از ایمان آوردن به خدا سر باز زنیم، در واقع نسبت به او تمرد ورزیده‌ایم و او را اطاعت نکرده‌ایم (یوحنا ۶:۲۹). سرنوشت نهایی انسانها به وسیله همین امر **معین** می‌شود که آیا به عیسی مسیح ایمان آورده، او را اطاعت کرده‌اند یا خیر (یوحنا ۱۰:۱-۱۲؛ ۱۸:۳؛ ۳۶؛ رومیان ۸:۲؛ ۹:۱۰؛ اول یوحنا ۵:۱۱-۱۲ را مشاهده کنید). آنهایی که عیسی مسیح را رد کرده، کلام او را اطاعت نکردند، **لغزش می‌خورند که برای همین معین شده‌اند.**

۹ در اینجا پطرس رسول با استفاده از کلمات عهدعتیق، جایگاه و مقام روحانی ما مسیحیان را توصیف می‌کند. این آیات در ابتدا به منظور بیان رتبه قوم بنی اسرائیل نوشته شده بود، ولی اینک ما ایمانداران، اسرائیل واقعی خدا می‌باشیم. ایمانداران به عیسی مسیح، **قبیله برگزیده** (اشعیاء ۴۳:۲۰)، **کهنات ملوکانه و امت مقدس** (خروج ۱۹:۵-۶)، **قومی که ملک خاص خدا باشد** (تیطس ۲:۱۴ را مشاهده کنید). خدا ما را قوم خود ساخت تا ما **فضائل او را ... اعلام نماییم** (اشعیاء ۴۳:۲۱). خدا ما را از **ظلمت** (گناه و بی‌ایمانی) **به نور عجیب خود** (ملکوت خود) **خوانده است** (اعمال ۱۷:۲۶-۱۸؛ افسسیان ۵:۸؛ کولسیان ۱:۱۳-۱۴ را مشاهده کنید).

۱۰ مادر گذشته، قومی بی‌ایمان بودیم و به قوم و قبیله خدا تعلق نداشتیم؛ ولی **الان قوم خدا** شده‌ایم. پطرس رسول خاطر نشان می‌سازد

نشانید (افسسیان ۱:۲۰-۲۱). پطرس رسول بارها به این حقیقت مهم اشاره کرده بود و در پیرامون آن موعظه نموده بود (اعمال ۲:۲۳-۲۴؛ ۳۲-۳۳؛ ۵:۳۰-۳۱ را مشاهده کنید).

۶ در آیات ۶-۸ پطرس رسول، از سه بخش مختلف عهدعتیق یعنی اشعیاء ۲۸:۱۶؛ مزمور ۱۱۸:۲۲؛ و اشعیاء ۸:۱۴ نقل قول می‌نماید. در آیه ۶، عیسی مسیح با عنوان **سنگ سرزایه برگزیده و مکرم** معرفی شده است (همچنین افسسیان ۲:۲۰-۲۱ را مشاهده کنید). هر کسی که به عیسی مسیح ایمان آورد، هرگز در مقابل خدای پدر **خجل نخواهد شد**. هر کس که به عیسی مسیح ایمان داشته باشد، در نزد خدا مقبول می‌گردد (رومیان ۱۱:۱۰-۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). عیسی مسیح، سنگ سرزایه‌ای است که در صهیون یعنی در ملکوت آسمان و اورشلیم سماوی (عبرانیان ۱۲:۲۲-۲۳ را مشاهده کنید) قرار داده شده است.

۷-۸ برای ما ایمانداران، عیسی مسیح مایه **اکرام** و سنگ پُر ارزش و گرانبهایی است (آیه ۷). ولی برای افراد بی‌ایمان، عیسی مسیح **سنگ لغزش دهنده و صخره مصادم** خواهد بود (آیه ۸). در اول قرن‌تین ۱:۲۳-۲۴، پولس رسول می‌گوید: «در نظر یهودیان، عیسی مسیح **لغزش** است و از نقطه نظر امتهای وی **جهالت** خدا می‌باشد». برای ما ایمانداران، عیسی مسیح نجات دهنده است و حال آنکه او به جهت بی‌ایمانان، داور و قاضی و محکوم‌کننده ایشان خواهد بود (یوحنا ۵:۲۲؛ رومیان ۱۴:۱۰).

یهودیان عیسی را قبول نکردند و به او ایمان نیاوردند. ایشان آن سنگ سرزایه را رد کردند در نتیجه، عیسی مسیح برای ایشان **صخره مصادم** شد (رومیان ۹:۳۰-۳۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). به همین ترتیب نیز، اگر ما عیسی را رد کرده، از کلام او اطاعت نکنیم، **لغزش**

که: **آن وقت از رحمت محروم، اما الحال رحمت کرده شده‌اید** (رومیان ۹: ۲۳-۲۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ما اینک نه تنها قوم خاص خدا گردیده‌ایم، بلکه او ما را به فرزندخواندگی خود پذیرفته است (رومیان ۹: ۲۶).

خادمین خدا (۲: ۱۱-۱۷)

۱۱ از آنجا که ما فرزندان خدا و اعضای خانواده مقدس او می‌باشیم، لازم است از **شهوات جسمی که با نفس در نزاع هستند اجتناب** کنیم (اول پطرس ۱: ۱۴ را مشاهده کنید). شهوات جسم، با نفس ما در نزاع می‌باشند (رومیان ۷: ۲۱-۲۳، غلاطیان ۵: ۱۶-۲۱ را مشاهده کنید). منزل ابدی ما در این جهان نیست بلکه ما **چون غریبان و بیگانگان** مدتی در این جهان زندگی کرده، به منزل اصلی خود یعنی ملکوت آسمان و اورشلیم سماوی نقل مکان خواهیم کرد. پس باید خویشتن را از شهوات این عالم دور نگاه داریم و خود را به گناهان جسم آلوده نسازیم.

۱۲ برعکس، باید در این جهان مانند اطفال مقدس خدا زندگی کنیم تا مردم این جهان با مشاهده کارهای نیکوی ما **خدا را تمجید نمایند** (متی ۵: ۱۶). باید دانست که همانگونه که مردم این جهان عیسی مسیح را مورد آزار قرار دادند و به باد تهمت و افترا گرفتند؛ به ما نیز افترا و تهمت خواهند زد و آزار خواهند رساند (یوحنا ۱۵: ۱۸-۲۰ را مشاهده کنید). ولی ما نباید به آنها پاسخ دهیم و از خود دفاع کنیم. برعکس ما موظفیم که به کارهای نیکوی خود ادامه داده، برای آنها دعای خیر و برکت کنیم. در روز آخر، تمامی کسانی که درباره ما به ناحق سخن گفته‌اند ساکت خواهند گردید (آیه ۱۵).

منظور از **روز تفقد**، آن روزی است که خدا ما را به توبه و آمدن به سوی خود فرا می‌خواند. خدا از کارهای نیکوی ما برای تفقد و دعوت دیگران به توبه استفاده می‌کند و ایشان به خاطر

اعمال نیکوی ما، **خدا را تمجید** خواهند گفت. **۱۳-۱۴** هر قانون و هر منصب بشری از سوی خدا به ما داده شده است. ممکن است که والی و حاکم مملکتی شرور و بد باشد، ولی حتی قدرت و اختیار وی نیز از سوی خدا به او داده شده است. تمامی قدرت در دست خداست و بدون اجازه او هیچ کس قدرت و اختیاری نخواهد داشت (یوحنا ۱۹: ۱۰-۱۱؛ رومیان ۱: ۱۳).

خدا حاکمین این جهان را برای تنبیه شریبان و تشویق نیکوکاران معین کرده است. اراده او این است که ما از رهبران خود اطاعت کنیم. پطرس رسول می‌گوید: **لهذا هر منصب بشری را بخاطر خداوند اطاعت کنید**. یعنی اینکه ما باید به خاطر اطاعت از خدا و نشان دادن محبت خود نسبت به خدا، از رهبران کشور و صاحبان مقام اطاعت نماییم. ناگفته نماند که اگر چنانچه والیان امور از ما بخواهند که قانون خدا را زیر پا نهیم، باید از فرمان آنها سرپیچی کرده، از کلام خدا اطاعت کنیم (اعمال ۴: ۱۸-۲۰؛ ۵: ۲۹؛ رومیان ۱: ۱۳-۵؛ تیطس ۳: ۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵ زمانی که مردم به ما تهمت زده، با ما به مخالفت بر می‌خیزند، از خود دفاع نکنیم. هرگز در پی تلافی کردن و انتقام کشیدن نباشیم. برعکس، باید بدخواهان خود را محبت کرده، در حق ایشان نیکویی کنیم (آیه ۱۲). زیرا تنها به وسیله نیکویی و محبت، بدی و شرارت را نابود و ساکت خواهیم کرد (متی ۵: ۴۴؛ رومیان ۱۲: ۱۴، ۱۷-۲۱؛ تیطس ۲: ۷-۸؛ اول پطرس ۳: ۹، ۱۶ را مشاهده کنید).

در زمان پطرس رسول، پرستش قیصر روم امری عادی محسوب می‌شد و از آنجا که مسیحیان از پرستش بتها و قیصر روم خودداری می‌کردند، دولت به آنها اجازه گردهمایی را نمی‌داد و از نظر دولت وقت، مسیحیان گروهی غیرقانونی به شمار می‌آمدند. به همین دلیل، به

طور مخصوص احترام و محبت نماییم. در اینجا مقصود پطرس رسول از **برادران**، همان کلیسای مسیح می‌باشد. برخی از مسیحیان، می‌گویند که ما کلیسای مسیح را دوست داریم ولی نسبت به ایمانداران دیگر، یعنی خواهران و برادران روحانی خود محبت نشان نمی‌دهند! یا هستند افرادی که می‌خواهند کلیسای مسیح را از گناه پاک نمایند ولی این عمل را به وسیله طرد کردن و فراری دادن ایمانداران ضعیف‌تر انجام می‌دهند. هرگز این تفکر را به دل خود راه ندهیم که می‌توان کلیسا و عیسی مسیح را دوست داشت و از ایمانداران دیگر متنفر بود.

مسیح نمونه تحمل رنج (۲: ۱۸-۲۵)

۱۸ همانطور که ما باید از اولیای امور اطاعت کنیم (آیه ۱۳)، به همین گونه لازم است که مطیع رؤسا و کارفرمایان خود باشیم. حتی اگر کارفرمای ما سختگیر و کج خلق باشد، لازم است که به خاطر محبت مسیح، از او اطاعت نماییم (افسیان ۵: ۶-۸؛ اول تیموتاؤس ۱: ۶؛ تیطس ۲: ۹-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۹-۲۰ در این آیات، پطرس رسول تعلیم سخت ولی در عین حال مهمی را ارائه می‌دهد. ما ایمانداران باید به خاطر محبت مسیح و **بجهت ضمیری که چشم بر خدا دارد**، سختی‌ها و رنجهای ناحق را تحمل کنیم. پطرس رسول به ما اطمینان می‌دهد که در نظر خدا **ثواب است** که زحمات را به خاطر مسیح تحمل کنیم (متی ۵: ۱۰-۱۱، ۴۴، ۴۶-۴۷؛ لوقا ۶: ۳۲-۳۵ را مشاهده کنید). این تعلیم کتاب مقدس، با تعالیم جهان تفاوتی اساسی دارد، حتی برخی از مسیحیان نیز قادر به پذیرفتن این تعلیم نمی‌باشند. ولی باید به یاد داشته باشیم که این حکم خداست و لازم است که از فرمان او اطاعت کنیم. در فرمانبرداری از او **ثوابی عظیم وجود دارد**.

منظور احترام از هر گونه آزار دولت، لازم بود که ایمانداران با اطاعت کامل از اولیای امور، خشم آنها را برانگیخته نسازند.

۱۶ ایمانداران به مسیح، **آزادگان** می‌باشند. ما ایمانداران از گناه و خودخواهی و اسارت شیطان و نیز از شریعت و رسوم یهود و ملامت شریعت آزاد گردیده‌ایم (یوحنا ۸: ۳۱-۳۶؛ رومیان ۱: ۸-۲؛ غلاطیان ۵: ۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ولی باید دانست که مسیحیان از قوانین خدا آزاد نمی‌باشند، ما **بندگان خدا** هستیم (اول قرنیتان ۷: ۲۲-۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). ما ایمانداران از گناه آزاد می‌باشیم ولی آزاد نیستیم که گناه کنیم. پس **نباید آزادی خود را پوشش شرارت** سازیم. هرگز نباید بگوییم: «من از شریعت آزادم پس اجازه گناه کردن دارم» (غلاطیان ۵: ۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

علت اطاعت کردن ما ایمانداران از دیگران به دلیل این است که ما **بندگان خدا** هستیم. ما به خاطر ضعف خود و ترس از مردم، ایشان را اطاعت نمی‌کنیم، بلکه دلیل اطاعت ما از دیگران، محبت ما نسبت خدا است (اول قرنیتان ۹: ۱۹ را مشاهده کنید). به همین علت بود که عیسی مسیح به ما دستور داد که اگر کسی ما را برای رفتن یک میل مجبور سازد، باید دو میل به همراهش برویم (متی ۵: ۴۱). شخصی که از غرور و گناه آزاد شده است، قادر خواهد بود که برای دیگران از حق خود بگذرد و بیش از حد انتظار آنها را مورد محبت قرار دهد (متی ۵: ۳۹-۴۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۷ لازم است که **همه مردمان** صرف نظر از دین و اعتقاداتشان و صرف نظر از اینکه خوب یا بدند، ایشان را **احترام** کنیم. در ابتدا، خدا بشر را به صورت خود آفرید و به همین جهت، ما باید نسبت به همه انسانها با کمال احترام رفتار کنیم (پیدایش ۱: ۲۷).

ما باید برادران و خواهران دینی خود را به

وجدانی تازه نیز به ما داد تا ما به تازگی ذهن خود را در عدالت عبادت کنیم. او به ما زندگی جدیدی بخشید و حیات تازه ما را در مسیر عدالت و قدوسیت قرار داد (رومیان ۲: ۶، ۱۱-۱۳، ۱۸، ۲۲-۲۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

به ضربهای او شفا یافته اید (اشعیا ۵: ۵۳). عیسی مسیح در دست سربازان رومی زخمی شد (مرقس ۱۵: ۱۵؛ یوحنا ۱۹: ۱). در اینجا یک اصل مهم و عمیق روحانی را مشاهده می‌کنیم، و آن این است که شفای ما به قیمت زحمت و رنج عیسی مسیح تمام شده است. و اگر ما نیز در راه خدا و مطابق اراده او زحمت بکشیم، خدا از رنجهای مادر جهت برکت بخشیدن به دیگران استفاده خواهد کرد (اول پطرس ۴: ۱۴-۱۶ را مشاهده کنید). زیرا زمانی که برای مسیح زحمت کشیم، دیگران مشاهده خواهند کرد که ایمان ما واقعی می‌باشد.

۲۵ ما مثل گوسفندانی سرگردان و گمراه بودیم (اشعیا ۶: ۵۳). ولی اینک به سوی شبان و اسقف جانهای خود برگشته‌ایم. ما اعضای یک گله می‌باشیم، زیرا که شبان همه ما عیسی مسیح است (یوحنا ۱۰: ۱۴-۱۶).

باب ۳

زنان و شوهران (۱: ۳-۷)

۲-۱ به همانگونه که مسیحیان باید از اولیای امور مملکتی اطاعت کنند و به همان طور که کارگران باید از کارفرمایان خود اطاعت نمایند؛ زنان نیز لازم است که مطیع شوهران خود باشند (اول قرنتیان ۱۱: ۳، ۷-۹؛ افسسیان ۵: ۲۲-۲۴ و تفسیر آن آیات؛ و مقاله عمومی: «ازدواج مسیحی» را مشاهده کنید).

اگر شوهر یک زن مسیحی، مطیع کلام نشوند (ایماندار نباشد)، ممکن است که به ضد انجیل خدا رفتار کرده، با ایمان همسر خود به مخالفت برخیزد. ولی لازم است که زن مسیحی از شوهر

۲۱ پس اگر سختی‌ها و جفاها بر ما وارد آمد، بهتر است که آنها را با حلم و صبر، تحمل کنیم. خداوند ما عیسی مسیح با صبر و مهربانی، صلیب را تحمل کرد و برای ما رنج کشید (مرقس ۸: ۳۱؛ ۱۰: ۴۵؛ ۱۴: ۲۴؛ لوقا ۲۴: ۲۵-۲۷، ۴۶). و کسانی که از مسیح پیروی می‌کنند، باید آماده زحمت کشیدن و تحمل شداید باشند (مرقس ۸: ۳۴-۳۵؛ یوحنا ۱۵: ۲۰؛ دوم تیموتاؤس ۳: ۱۲).

۲۲ در اینجا پطرس رسول از اشعیا نبی ۹: ۵۳ نقل قول می‌کند. عیسی مسیح کاملاً بی‌گناه و مظلوم بود. او هیچ گناه نکرد و مکر در زیانش یافت نشد، ولی مردم او را دشنام دادند و مانند یک تبهکار مصلوب کردند.

۲۳ زمانی که مسیح آزار می‌دید، انتقام نگرفت؛ چون او را دشنام می‌دادند، دشنام پس نمی‌داد. او به هیچ کس بدی نکرد، و کسی را تهدید نمود. برعکس، او مظلومانه مورد انواع آزارها قرار گرفت (اشعیا ۷: ۵۳؛ مرقس ۱۴: ۶۱، ۶۵) و خویشتن را به داور عادل تسلیم کرد (اول پطرس ۴: ۱۹ را مشاهده کنید). ممکن است مردم این جهان به خاطر نام عیسی مسیح انواع سختی‌ها و بلاها را عارض ما سازند، ولی ما باید خود را به خدا تسلیم نماییم و به قضاوت او اعتماد کنیم. او داور عادل است و دشمنان ما را در وقت معین جزا خواهد داد.

۲۴ عیسی مسیح برای ما متحمل رنج و درد گردید (آیه ۲۱). او خود گناهی نکرده بود که به خاطر آنها مجازات شود، زیرا که عیسی مسیح کاملاً مقدس و بی‌گناه بود. او برای گناهان ما مجازات شد: گناهان بسیاری را بر خود گرفت، یعنی اینکه بجای ما مجازات شد (اشعیا ۵۳: ۱۲). این مجازات همانا مرگ روی صلیب بود (رومیان ۴: ۲۵). گناهان ما را در بدن خویش بر دار متحمل شد تا از گناه مرده شده، به عدالت زیست نماییم. عیسی مسیح نه تنها ما را از گناه و تسلط شیطان آزاد ساخت، بلکه فکر و ذهن و

لباس پوشیدن یک زن مسیحی باید انسان را به یاد زنان بد و گناهکار نیندازد. باشد که زنان ایماندار این گفته خدا به سموئیل را به یاد بیاورند که فرمود: «**خداوند مثل انسان نمی‌نگرد، زیرا که انسان به ظاهر می‌نگرد و خداوند به دل می‌نگرد**» (اول سموئیل ۱۶:۷).

۵-۶ در اینجا، پطرس رسول از عهدعتیق مثال زده، ساره همسر ابراهیم را به عنوان یک زن نمونه معرفی می‌کند. ساره دارای باطنی زیبا بود که در اطاعت از همسرش به تجلی رسیده بود. **ساره**، همسر خود ابراهیم را **آقا** خطاب می‌کرد و با این عمل، مراتب تعهد و اطاعت خود را به شوهر خویش ابراز می‌نمود. و همانگونه که ابراهیم پدر ایمانداران است، ساره نیز نمونه و مادر زنان ایماندار می‌باشد.

۷ در اینجا پطرس رسول به راهنمایی و تعلیم شوهران می‌پردازد. رفتار شوهران با همسران خود باید همراه با **فطانت** باشد (افسسسیان ۵:۲۵، ۲۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید). شوهران باید **ایشان را محترم** دارند. و از آنجا که زنها از نظر جسمی ضعیف‌تر از مردها هستند، شوهران ایشان باید از آنها محافظت کرده به دفاع از همسران خود برپا خیزند. رفتار شوهران با همسران خویش باید همراه با ظرافت و نرمی باشد.

لازم به تذکر است که از نظر روحانی، زنها از شوهران خود عقب‌تر نیستند. شوهر ممکن است از نظر جسمانی قوی‌تر از همسر خود باشد، ولی از نظر روحانی هر دو ایشان با هم برابرند. زن و مرد به یک اندازه فیض دریافت می‌کنند و به یک اندازه نجات یافته‌اند. پطرس رسول خطاب به مردها می‌گوید: **ایشان (زنهای خود) را**

خود اطاعت کرده با نهایت صبر و مهربانی، شوهر خود را تحمل کرده مطیع او باشد. بر یک زن مسیحی لازم است که دارای **سیرت طاهر و خداترس** بوده، شوهر خود را احترام نماید. زیرا در آن صورت، ممکن است که شوهر وی به خاطر ایمان همسرش انجیل عیسی مسیح را پذیرا شود و توبه کرده، نجات یابد. زیرا به منظور جذب افراد به سوی مسیح، داشتن رفتار خوب و محبت‌آمیز، به مراتب مؤثرتر از جنگ و جدال و بحث کردن می‌باشد.^۶

۳-۴ دو نوع زیبایی و **زینت** وجود دارد. یکی **زینت ظاهری** است و دیگری، **انسانیت باطنی**. خدا به باطن انسانها نظر دارد. **انسانیت باطنی** فاسد ناشدنی و **روح حلیم و آرام** (آیه ۴) است. اینگونه زینت در **نزد خدا گرانبهاست**. باشد که زنان باایمان، در جهت زیبا و پیراسته ساختن باطن خود تلاش نمایند. باید دانست که داشتن ظاهر آراسته و زیبا، گناه نیست. پوشیدن لباس کثیف و داشتن ظاهر نامرتب، نشانه ایمان یک زن مسیحی نمی‌باشد! یک زن مسیحی باید ظاهری با عفت و با حیا داشته باشد (اول تیموتاؤس ۲:۹-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

در زمان نگارش این رساله، زنان دنیوی و بی‌ایمان، موهای خود را به طرز خاصی می‌بافتند و خود را به طلا و جواهرات می‌آراستند. به همین جهت است که پطرس رسول به زنان مسیحی هم‌عصر خود می‌گوید که مانند زنان بی‌ایمان لباس نپوشند و مانند آنها آرایش نکنند. زیرا اگر خود را به صورت افراد دنیوی آرایش کنند، باعث جلال خدا نخواهند شد.

باید دانست که در ممالک مختلف، و در هر عصر و زمانی، زنان بی‌ایمان و دنیوی ظاهر خود را به طریق خاصی آرایش می‌کنند. و چه بسا که بافتن مو، کاری بد و زننده تلقی نشود. پس منظور کلی این آیه این است که ظاهر و طرز

۶- ولی باید دانست که صرف داشتن رفتار نیکو برای رساندن پیام انجیل کافی نیست. لازم است که انسان گناهکار پیام نجاتبخش انجیل را بخواند و یا بشنود (رومیان ۱۰:۱۳-۱۴ را مشاهده کنید).

محترم دارید چون با شما وارث فیض حیات نیز هستند.

پطرس رسول در ادامه هشدار می‌دهد که اگر مردی نسبت به زن خود بد رفتاری کند، یا زنی از احترام و اطاعت کردن شوهر خود دست بردارد؛ نه تنها زندگی مشترکشان دچار صدمه و مشکلات خواهد گردید، بلکه از نظر روحانی نیز با اشکال مواجه خواهند شد. باشد که هر زن و شوهری کلام عیسی مسیح را به یاد داشته باشند که فرمود: «هرگاه دو نفر از شما در زمین درباره هر چه که بخواهند متفق شوند، هر آینه از جانب پدر من که در آسمان است برای ایشان کرده خواهد شد» (متی ۱۸:۱۹). چه قدرت عظیمی در دعای یک زن و شوهر نهفته است! باشد که هیچ چیز مانع این نیروی روحانی نشود!

نکته دیگر که هر زن و شوهری (و هر شخص مسیحی) باید به خاطر داشته باشد، این است که هرگاه یک زوج با هم دعا کنند، عیسی مسیح در میان ایشان حاضر خواهد بود. عیسی مسیح فرمود: «زیرا جایی که دو یا سه نفر به اسم من جمع شوند، آنجا در میان ایشان حاضرم» (متی ۱۸:۲۰). زمانی که مشارکت و اتحاد میان زن و شوهر شکسته شود، مشارکت و اتحاد ایشان با عیسی مسیح نیز دچار اشکال خواهد گردید. ای زنان و شوهران، مواظب باشید این اتفاق برای شما نیفتد!

تحمل رنج برای انجام نیکویی (۸:۳-۲۲)

۸ خلاصه همه شما یکرای باشید (اول قرن‌تین ۱:۱۰ را مشاهده کنید). در سایه یکرایی است که اختلافات و جدلها حل شده، دشمنی‌ها به دوستی مبدل خواهد گردید. اعضای بدن مسیح باید در پی یک هدف مشترک (محبت به خدا و همسایه خود) حرکت کنند و یک فکر داشته باشند (کولسیان ۳:۱-۲).

ما باید در خود همان فکر را داشته باشیم که در عیسی مسیح بود (فیلیپان ۲:۵ را مشاهده کنید). حال، شرط لازم و کافی در جهت اتحاد و داشتن «یکرای» این است که ایمانداران **همدرد و برادر و دوست و مشفق** یکدیگر باشند. این بدان معنی است که در دردها و خوشیهای یکدیگر شریک بوده، غمخوار یکدیگر باشیم. این بدان معنی است که همیشه خیرخواه برادر و خواهر روحانی خود باشیم (رومیان ۱۲:۱۵؛ ۲:۱۵).

علاوه بر اینها، لازم است که **فروتن** باشیم. اگر کسی در کلیسا فکر کند از دیگران بهتر است، همدردی و اتحاد برقرار نخواهد گردید (رومیان ۳:۱۲، ۱۶؛ افسسیان ۲:۴-۳؛ فیلیپان ۲:۱-۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۹ مسیحیان هرگز نباید انتقام‌جویی کنند.^۷ برعکس، ما باید همیشه تلاش کنیم که بدی را به وسیله خوبی تلافی نماییم (لوقا ۶:۲۷-۳۱؛ رومیان ۱۲:۱۲، ۱۷-۲۱؛ اول قرنتیان ۴:۱۲-۱۳؛ اول پطرس ۲:۲۳ را مشاهده کنید). خدا نعمت خود را بر خوبان و بدان به یکسان جاری می‌سازد^۸ (متی ۵:۴۴-۴۵)؛ پس ما نیز باید اینگونه باشیم. هرچه بیشتر رحمت کنیم و برکت رسانیم، رحمت خدا و برکات وی بیشتر شامل حال ما خواهد گردید (متی ۵:۴۴-۴۵؛ ۱۲:۶، ۱۴-۱۵؛ ۱۸:۳۲-۳۵؛ مرقس ۱۱:۲۵؛ لوقا ۶:۳۵-۳۸؛ افسسیان ۴:۳۲ را مشاهده کنید).

زیرا که می‌دانید برای این خوانده شده‌اید.

۷- در اینجنا پطرس رسول در مورد مسائل

شخصی سخن می‌گوید. در یک مملکت، پلیس و اولیای امور، اجازه دارند که متخلفین و بدکاران را تنبیه نمایند.

۸- البته باید دانست برکاتی که خدا شامل

بدکاران می‌نماید، برکات عام او از قبیل آفتاب و باران و از این قبیل می‌باشد. خدا برکات خاص خود را شامل حال افراد شورور و کج رفتار نمی‌سازد، بلکه با ایشان مقابله و ستیز می‌کند.

می ترساند، هراسان باشیم. افراد بی ایمان دائماً نگران از کف دادن ثروت، سلامتی و امنیت خود می باشند، ولی کسی که به عیسی مسیح ایمان داشته باشد، از این مسائل هراسان نمی باشد.

۱۵ بلکه خداوند مسیح را در دل خود تقدیس نماید. عیسی مسیح باید خداوند زندگی ما باشد. سلطان زندگی و دل ما نباید هیچ کس دیگر به جز خداوند ما عیسی مسیح باشد. ما مسیحیان نباید در پی انجام خواسته های خود باشیم، بلکه لازم است که همیشه امیال و خواسته های عیسی مسیح را به جا آوریم.

عیسی مسیح، پادشاه و سرور زندگی ماست و ما پیامبران و سفیران او می باشیم. به یک معنی، عیسی مسیح به ما مأموریت داده است که بر روی این زمین، زبان گویای او باشیم. پس لازم است که همیشه آماده شهادت دادن به عیسی مسیح باشیم. پطرس رسول می گوید: **پیوسته مستعد باشید تا هر که سبب امید ی را که دارید از شما بپرسد، او را جواب دهید، لکن با حلم و ترس.** عیسی مسیح، سبب امید ماست (اول تیموتاؤس ۱:۱). پولس رسول گفت: **مسیح در شما، و امید جلال است** (کولسیان ۱:۲۷). پس اگر کسی درباره امید و خداوند ما از ما سؤال کند، باید آماده جواب دادن باشیم. اگر کسی حتی رغبت کمی به شناختن مسیح نشان دهد، باید آمادگی بشارت انجیل را به او داشته باشیم. متأسفانه بسیاری از مسیحیان در این مواقع ساکت می مانند و از در میان نهادن ایمان خود سر باز می زنند. علت سکوت ما چیست؟ آیا از بشارت نجات خداوند خجالت می کشیم؟ آیا از مردم این جهان می ترسیم؟

به یاد داشته باشیم که در زمان بشارت دادن به دیگران، این کار را **با حلم و ترس** (احترام) انجام دهیم. کلام بشارت نباید با توسل به زور و تهدید و فشار در میان نهاده شود. به یاد داشته باشیم که در هنگام بشارت کلام، باید از مجادله

دعوت ما از سوی خدا به این منظور است که باعث برکت دیگران باشیم و جهان را خدمت کنیم. پطرس رسول می گوید ما برای این خدمت خوانده شده ایم و در نهایت، **وارث برکت آسمانی** یعنی حیات ابدی خواهیم شد (رومیان ۸:۱۷-۱۸؛ اول پطرس ۲:۲۱ را مشاهده کنید).

۱۰-۱۲ در این قسمت، پطرس رسول از مزمو ۱۲:۳۴-۱۶ نقل قول کرده، خاطر نشان می سازد که خدا نیکوکاران را برکت خواهد داد. دقت کنید که نه تنها لازم است **از بدی اعراض** نماییم؛ (آیه ۱۱)؛ بلکه باید **نیکویی را به جا** آوریم. ما نه تنها وظیفه داریم که صلح و سلامتی را طلب کنیم، بلکه باید در پی آن کوشیده **آن را تعاقب** نماییم (رومیان ۱۲:۱۸؛ ۱۴:۱۹؛ عبرانیان ۱۲:۱۴ را مشاهده کنید).

۱۳ اگر نیکویی کنیم، هیچ کس در پی آزار ما بر نخواهد آمد. **از آن رو که چشمان خداوند بر عادلان است** (آیه ۱۲). بلی، انسانهای شریر شاید قدرت آزار و اذیت ما را داشته باشند و حتی ممکن است جسم ما را به قتل برسانند، ولی آنها هرگز قدرت ندارند که به حیات روحانی ما صدمه بزنند. ما باید از کسی بترسیم که قدرت دارد هم جسم و هم جان ما را هلاک نماید (متی ۱۰:۲۸؛ رومیان ۸:۳۱، ۳۵-۳۹).

۱۴ باید دانست که در این جهان سختی ها و مصائب زیادی در انتظار ایمانداران می باشد (دوم تیموتاؤس ۳:۱۲). ولی اگر به خدا ایمان داشته باشیم و مطابق اراده او زیست کنیم، همه آن مصائب و زحمات برای خیریت ما به کار خواهند رفت (رومیان ۸:۲۸؛ اول پطرس ۱:۶-۷). اگر به خاطر خداوند سختی و مصیبت را متحمل شویم، از او برکت خواهیم یافت (متی ۵:۱۰-۱۲).

از خوف ایشان ترسان و مضطرب مشوید. این جمله، نقل قول مستقیمی از اشعیاء ۸:۱۲ می باشد. مقصود پطرس رسول این است که ما ایمانداران نباید از چیزهایی که دیگران را

و بحث و جدل دوری کنیم. در زمان بحث و مناظره، هیچ کس به کلام بشارت توجه نخواهد کرد.

این کلمات انسان را به یاد تجارب روحانی پطرس رسول می‌اندازد. او پیش از مرگ عیسی مسیح، سه مرتبه خداوندش را انکار نمود، زیرا ترسیده بود. او در آن زمان آماده نبود که حقیقت انجیل را با حلم و احترام با دیگران در میان بگذارد (مرقس ۱۴: ۶۶-۷۲ را مشاهده کنید). بنابراین، از شکستهای خود دلسرد نشویم. همان خدایی که پطرس را بلند کرد و او را تقویت نمود، قادر است که ما را نیز قوت عطا فرماید.

۱۶ ما باید دائماً **ضمیر** (وجدان) **خود را نیکو** بداریم. اگر وجدان ما ناپاک باشد، یعنی اگر گناهی در زندگی و در دل ما وجود داشته باشد، قادر به شهادت دادن و رساندن بشارت کلام به دیگران نخواهیم بود. لازم است وجدان خود را پاک نگاه داریم (اعمال ۱۶: ۲۴؛ اول تیموتاؤس ۱: ۵، ۱۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

اگر وجدان ما پاک باشد، اگر به گناهان خود اعتراف کنیم و از آنها توبه نموده، خدا را اطاعت کنیم، آنگاه کسانی که بر ضد ما **بد می‌گویند** **خجالت** خواهند کشید (تیطس ۲: ۷-۸؛ اول پطرس ۲: ۱۲، ۱۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۷ در زندگی هر کسی موارد سختی و رنج و زحمت وجود دارد، باشد که سختی‌ها و زحمات ما به خاطر نیکویی ما باشد و نه به خاطر شرارت و بدی. زیرا اگر به خاطر اعمال اشتباه و غلط خود زحمت ببینیم، چه جای فخر دارد؟ **نیکوکار بودن و زحمت کشیدن بهتر است از بدکار بودن**، زیرا **این نزد خدا ثواب است** که به خاطر نیکوکاری خود زحمت ببینیم (اول پطرس ۲: ۱۹-۲۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۸ وقتی به خاطر کارهای نیکو دچار زحمت می‌شویم، زحمات عیسی مسیح را به خاطر آوریم که برای ما متحمل سختی شد. عیسی مسیح، نمونه و سرمشق ماست (اول

پطرس ۲: ۲۱). عیسی مسیح برای نیکویی متحمل زحمت شد؛ حال آنکه سزاوار آنهمه دشمنی و زحمت نبود و هیچ عمل خلافی انجام نداده بود. ولی خدا بدین رضایت داده بود که او زحمت کشیده برای ما متحمل رنج صلیب شود و پس از تحمل آن زحمت، جلال یابد (لوقا ۲۴: ۲۶). رنجهای عیسی مسیح، کاملاً با اراده خدا سازگار و بر حسب پیشگوییهای انبیای عهدعتیق بود (لوقا ۲۴: ۴۵-۴۶). پس اگر به خاطر نیکویی زحمت ببینیم، جای شادی و خوشی دارد زیرا که در اثر قدمهای مسیح گام برمی‌داریم و همانگونه که او پس از تحمل رنجهای بسیار جلال یافت، اگر ما نیز به هنگام سختی‌ها نسبت به خدا، امین بمانیم، تاج جلال را نصیبمان خواهد ساخت (رومیان ۸: ۱۷-۱۸؛ دوم قرنتیان ۴: ۱۷؛ فیلیپیان ۳: ۱۰-۱۱).

از یک جهت، رنجهای ما با رنجهای مسیح شباهت دارد؛ حال آنکه رنج مسیح بسیار متفاوت می‌باشد، زیرا که او پسر یگانه و بی‌گناه خداست. به خاطر رنج عیسی مسیح بر صلیب، انسانهای گناهکار با خدا آشتی کردند و از طریق مرگ او بر صلیب، گناهان بسیاری آرمزیده شد.

مسیح برای گناهان یک بار زحمت کشید، یعنی عادل‌ی برای ظالمان رنج دید تا هر که به او ایمان آورد نجات پیدا کند (اول پطرس ۲: ۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). عیسی مسیح، فرزند پاک و مقدس خدای پدر، برای گناهان ما قربانی شد تا بسیاری را نجات بخشد (عبرانیان ۹: ۱۴؛ اول یوحنا ۲: ۲؛ ۱۰: ۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). قربانی عظیم او یکبار و برای همیشه انجام شد (عبرانیان ۹: ۲۶-۲۸؛ ۱۰: ۱۰-۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). او بار گناهان ما را بر خود حمل نمود و به عوض ما تنبیه شد. اینک ما از جریمه گناهان خود آزاد هستیم و دیگر لازم نیست که بار گناهان خود را بر دوش خود گیریم (رومیان ۸: ۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

عیسی مسیح پس از مرگ خود، دوباره

فرمان خدا نجات یافتند و بقیه مردم در آبهای طوفان غرق شدند (متی ۱۳:۷-۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲۱ آبهای طوفان نوح، نمونه و مثالی است از تعمیم ما در عیسی مسیح. همانطور که آن هشت نفر با وارد شدن در کشتی نوح از داوری الهی نجات پیدا کردند، کسانی که به وسیله ایمان در مسیح قرار گیرند نیز از مجازات و داوری الهی رستگار خواهند شد. باید دانست که مراسم غسل تعمیم باعث نجات کسی نخواهد شد، این عیسی مسیح است که نجات دهنده ما می‌باشد. عیسی مسیح قدرت رها کردن ما از مرگ را دارا می‌باشد، زیرا که او خود از مردگان برخاست و بر موت غلبه پیدا کرد. پس به منظور رهایی از مرگ روحانی، کافی است که به عیسی مسیح ایمان آورده، خود را تحت مراقبت او قرار دهیم (رومیان ۹:۱۰).

معنی غسل تعمیم از این قرار است: زمانی که ما تعمیم می‌گیریم، با مسیح نسبت به گناهان خود می‌میریم. پولس رسول می‌پرسد: **آیا نمی‌دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمیم یافتیم، در موت او تعمیم یافتیم؟**^۹ (رومیان ۳:۶). با مسیح، ما نسبت به گناه مرده می‌شویم (رومیان ۶:۶-۱۰-۱۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). تعمیم واقعی، شستشوی کثافات جسمانی نیست، بلکه **امتحان ضمیر** (وجدان) **صالح** می‌باشد. به وسیله تعمیم، گناهان درون ما پاک شده از ما جدا می‌گردند و در تعمیم، ما از گناه مرده با مسیح زنده می‌شویم (رومیان ۵:۶).

۲۲ چقدر معنی غسل تعمیم عمیق و عظیم است! منجی ما عیسی مسیح چقدر بزرگ و مهربان است! خداوند و نجات دهنده ما **به آسمان رفت و به دست راست خداست و فرشتگان و قدرتها و قوای مطیع او شده‌اند.** همه

بحسب روح زنده گشت و بدین ترتیب بر موت پیروز گردید (رومیان ۹:۶-۱۰). نه تنها او بر مرگ غلبه کرده است، بلکه او با پرداخت جریمه گناهانمان، ما را نیز از چنگال موت روحانی آزاد ساخت (رومیان ۶:۲۳؛ عبرانیان ۲:۱۴-۱۵).

۱۹ زمانی که عیسی مسیح بر روی صلیب جان داد، به عالم ارواح نزول کرد و به مدت سه روز در میان مردگان بود. پطرس رسول اعلام می‌کند که مسیح در آن سه روز **موعظه نمود به ارواحی که در زندان بودند.** در اینجا منظور پطرس رسول به درستی مشخص نیست. بعضی مفسرین معتقدند که منظور پطرس از ارواح زندانی، روح آن کسانی است که در حین طوفان نوح و پیش از شنیدن مژده مسیح جان داده بودند. حال آنکه گروهی دیگر از مفسرین می‌گویند که منظور از ارواح زندانی، فرشتگان سقوط کرده می‌باشد (دوم پطرس ۲:۴-۵؛ یهوذا ۶ را مشاهده کنید).

۲۰ طوفان نوح نشانه‌ای از غضب الهی است و هم نشانگر رحمت خدا و نجات ایمانداران می‌باشد. حلم و صبر خدا از این آشکار شد که او **انتظار می‌کشید وقتی که کشتی بنا می‌شد.** در طی این مدت، او به افراد شرور و گناهکار فرصت داد که توبه کرده به او ایمان آورند. ولی ایشان توبه نکردند و ایمان نیاوردند و بالاخره صبر خدا به اتمام رسید و ایشان را به طوفان و سیل هلاک نمود (دوم پطرس ۳:۵-۹). ولی هشت نفر، یعنی خانواده نوح از آن بلا نجات یافتند (پیدایش ۷:۱۱-۱۲، ۱۷-۲۳). آنها **به آب نجات یافتند.** نجات آنها نه تنها از میان آب بود، بلکه ایشان به وسیله آب نجات یافتند زیرا که آن سیل، باعث شد که کشتی نوح شناور گردد و بدین ترتیب آنها از غرق شدن رهایی یافتند. بجز آن هشت نفر، همه ساکنان زمین هلاک گشتند. زمانی بود که همه ساکنان این جهان ناباورانه به نوح و کشتی او می‌خندیدند، ولی در نهایت، او و خانواده‌اش به خاطر اعتماد به

۹- عیسی مسیح از مرگ خود بر روی صلیب، با عنوان تعمیم یاد نمود (مرقس ۱۰:۳۸-۳۹؛ لوقا ۱۲:۵۰).

اراده او زندگی کنیم.

۳ بنابراین لازم است که از اعمال زندگی گذشته خود دست برداریم. **عمر گذشته کافی است برای عمل نمودن به خواهش امت‌ها^۱ و در فجور و شهوات و میگساری و عیاشی و بزمها و بت پرستیهای حرام رفتار نمودن** (اول قرن‌تین ۹:۶-۱۱؛ همچنین افسسیان ۴:۱۷-۱۹ را مشاهده کنید). برعکس، باید ذهن خود را تازه کرده، افکار مسیح را بپوشیم (رومیان ۱۲:۲؛ افسسیان ۴:۲۲-۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۴ زمانی که خود را از کارهای بد و غلط دوستان و نزدیکان سابق خویش جدا کنیم، طبعاً ایشان از ما رنجیده خاطر خواهند شد. آنها نسبت به ما عصبانی شده بر ضد ما خواهند شورید، زیرا که زندگی کنونی، کثافات و شرارت اعمال ایشان را ظاهر می‌سازد (افسسیان ۵:۱۱ را مشاهده کنید).

۵ همه گناهکاران در مقابل مسند داوری عیسی مسیح حاضر خواهند شد و **حساب خواهند داد**. عیسی مسیح داور زندگان و مردگان است (یوحنا ۵:۲۲، ۲۷؛ اعمال ۱۰:۴۲؛ رومیان ۱۶:۲). هر که عیسی مسیح را نپذیرد و به او ایمان نیاورد، مورد داوری او قرار خواهد گرفت.

۶ مژده نجاتبخش انجیل عیسی مسیح به بشر بشارت داده می‌شود تا در این عالم، گناهان ایشان مورد داوری قرار گیرد. به وسیله ایمان به کار عظیم عیسی مسیح، گناهان ما بخشیده می‌شود و در عالم آینده به حسب روح زیست خواهیم کرد. گناهان ما بر عیسی مسیح بی‌گناه قرار گرفت و توسط کار بزرگ عیسی مسیح، جهان نجات یافت. هرگاه به عیسی ایمان آوریم، در حقیقت اعلام می‌کنیم که گناهان ما عیسی

چیز تحت امر او می‌باشد و او بر همه چیز قدرت دارد (رومیان ۹:۱۴؛ افسسیان ۱:۲۰-۲۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

باب ۴

زندگی برای خدا (۴:۱-۶)

۱ زمانی که عیسی مسیح برای گناهان ما رنج کشید و مصلوب شد، او به جای ما، نسبت به گناه مُرد (رومیان ۶:۱۰). به همین جهت است که ما نیز باید با مسیح رنج کشیده، انسانیت کهنه خود را با او مصلوب کنیم (رومیان ۶:۶؛ ۱۳:۸؛ غلاطیان ۵:۲۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). لازم است که خود را نسبت به گناه مُرده انگاریم (رومیان ۶:۱۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). با توجه به آنچه گفته شد، مقصود پطرس رسول مشخص می‌شود. **لهذا چون مسیح بحسب جسم برای ما زحمت کشید، شما نیز به همان نیت مسلح شوید.** نیت و فکر ما باید مطابق نیت و ذهن مسیح شود که برای ما رنج کشید و مُرد و گناهان ما را از ما دور ساخت. گناه دیگر بر عیسی مسیح قدرتی ندارد، و به همین گونه، اگر ما خود را نسبت به گناه مُرده انگاریم، بر ما نیز قدرتی نخواهد داشت (رومیان ۷:۶).

۲ پس هرکسی که نسبت به گناه مُرده باشد از گناه باز داشته شده است، تا آنکه مابقی عمر را در جسم نه بحسب شهوات انسانی بلکه موافق اراده خدا بسر بَرَد. پولس رسول می‌نویسد: **پس گناه در جسم فانی شما حکمرانی نکند تا هوسهای آن را اطاعت نمایید و اعضای خود را به گناه مسپارید تا آلات ناراستی شوند، بلکه خود را از مردگان زنده شد به خدا تسلیم کنید و اعضای خود را تا آلات عدالت برای خدا باشند** (رومیان ۶:۱۲-۱۳). عیسی مسیح برای همین برای ما جان داد، تا ما بتوانیم که به نوبه خود، خویشتن را به خدا تقدیم کنیم (رومیان ۶:۱۳، ۱:۱۲). تا اینکه ما قادر شویم که مابقی عمر خود را موافق

۱۰- در اینجا منظور از «امت‌ها» افراد بی‌دین و

بت پرست است.

بزرگترین احکام عبارتند از محبت کردن خداوند و همسایه خویش (مرقس ۱۲: ۳۰-۳۱). همه احکام دیگر شریعت، به این دو حکم وابسته می‌باشند (رومیان ۸: ۱۳-۱۰؛ غلاطیان ۵: ۱۴؛ کولسیان ۳: ۴). به وسیله محبت ما نسبت به یکدیگر، جهان به حقانیت مسیح پی خواهد برد و به مردم این عالم ثابت خواهد شد که ما شاگردان مسیح و فرزندان خدا می‌باشیم (یوحنا ۱۳: ۳۴-۳۵؛ اول یوحنا ۴: ۷).

زیرا که محبت کثرت گناهان را می‌پوشاند. این گفته پطرس رسول بدان معنی است که اگر دیگران را محبت کنیم، گناهان و خطاهای ایشان را نادیده خواهیم گرفت و ایشان را از صمیم دل خواهیم بخشید. محبت حساب بدی و گناهان افراد را نگاه نمی‌دارد. محبت نه تنها گناه برادران خود را می‌پوشاند، بلکه محبت ما نسبت به خدا و برادران ما، باعث می‌شود که خدا گناهان ما را نیز بخشیده، از آنها چشم‌پوشی کند. زیرا که هرگاه گناهان دیگران را به ایشان ببخشیم، خدا نیز خطایای ما را عفو خواهد نمود (متی ۶: ۱۲-۱۵؛ مرقس ۱۱: ۲۵-۲۶).

۹ مسیحیان باید یکدیگر را مهمان کرده در حق غریبان مهمان‌نواز باشند. ولی ما باید **یکدیگر را بدون همه‌مهمانی** کنیم (رومیان ۱۲: ۱۳؛ عبرانیان ۱۳: ۲؛ سوم یوحنا ۵-۸). هرچه که از مال و وقت خود به خدا هدیه کنیم، او بیشتر به ما خواهد بخشید (دوم قرنتیان ۹: ۶-۸). و فراموش نکنیم که هرگاه دیگران را مهمان کنیم و خدمت نماییم، در واقع از مسیح پذیرایی کرده‌ایم (متی ۲۵: ۳۵، ۳۷-۴۰ را مشاهده کنید). ... **هر آینه به شما می‌گویم، آنچه به یکی از این برادران کوچکترین من کردید، به من کرده‌اید** (متی ۲۵: ۴۰).

۱۰ هر فرد مسیحی حداقل عطایی از سوی خداوند دریافت کرده است. این عطایا ممکن است روحانی باشند و یا ممکن است قابلیت‌ها و عطایای طبیعی باشند (رومیان ۱۲: ۶-۸؛ اول

مسیح را مصلوب کرده است، به همین دلیل است که پطرس رسول می‌گوید: **تا بر ایشان موافق مردم بحسب جسم حکم شود.** بدنهای ما ایمانداران تفاوتی با بدنهای افراد دیگر ندارد. ما انسانها همگی محکوم به مرگ هستیم (زیرا که مزد گناه موت است). ولی روح ما ایمانداران نخواهد مُرد. به وسیله ایمان به عیسی مسیح، ما حیات روحانی تازه‌ای دریافت خواهیم کرد. این حیات جدید هرگز انتها نخواهد پذیرفت و حیاتی جاودانی می‌باشد. به همین دلیل است که ایمانداران به مسیح **موافق خدا بحسب روح زیست** می‌نمایند.

بنابراین، حتی اگر بدنهای ما نیز بمیرند، ارواح ما تا به ابد زنده خواهند ماند (یوحنا ۵: ۲۴؛ ۱۱: ۲۵-۲۶). ولی آنهایی که به عیسی مسیح ایمان نیاورند، پس از مرگ، داوری خواهند شد و نصیب ایشان کیفر ابدی الهی خواهد بود.

عطایای الهی (۴: ۷-۱۱)

۷ **انتهای همه چیز** (ظهور ثانوی عیسی مسیح) **نزدیک است.** ما باید آنگونه زیست کنیم که گویی خداوند همین فردا باز خواهد گشت (مرقس ۱۳: ۳۳-۳۷؛ لوقا ۱۲: ۳۵-۳۶؛ ۱۷: ۲۶-۲۷).

بنابراین، لازم است که **خورداندیش و برای دعا هوشیار** باشیم تا بتوانیم بهتر دعا کنیم. احتمالاً پطرس رسول در حین نگارش این کلمات شب آخر زندگی مسیح را به خاطر می‌آورد که او در دعا هوشیار نبود و به خواب می‌رفت و به همین علت خداوند بارها او و شاگردان دیگر را به بیدار و هوشیار ماندن ترغیب نمود (مرقس ۱۴: ۳۷-۴۰). اگر پطرس در باغ جتسیمانی بیدار مانده بود و دعا می‌کرد، شاید در وسوسه گرفتار نمی‌شد و خداوندش را انکار نمی‌کرد (مرقس ۱۴: ۶۶-۷۲).

۸ **و اول همه با یکدیگر بشدت محبت نمایید.**

قوت و وقت خود را برای خدمت خدا به کار گیریم. زمانی که این گونه تلاش کنیم، خدا ما را برکت خواهد داد و کارهای ما باعث جلال خدا خواهد گردید. هدف اصلی ما در این تلاشها و خدمات باید جلال بخشیدن به نام خدا و ولی نعمت ما عیسی مسیح باشد.

تحمّل رنج به خاطر ایمان به مسیح (۱۹-۱۲:۴)

۱۲ بعضی از مخاطبین این نامه در معرض خطرات و جفاهای شدیدی قرار داشتند. چه بسا که آنها از شدت سختی دل باخته بودند و از تلاش دلسرد گردیده بودند. چه بسا که آنها فکر می‌کردند که پس از ایمان آوردن به عیسی مسیح، زندگیشان بهتر خواهد شد ولی اینک مشاهده می‌کردند که به خاطر ایمانشان در معرض انواع سختیها و مشکلات قرار گرفته‌اند. بعضی از آنها فکر می‌کردند که خدا آنها را ترک کرده است و یا اینکه در این میان فریب خورده‌اند.

ولی پطرس رسول یادآور می‌گردد که همانطور که طلا به وسیله آتش آزموده می‌گردد، ایمان ما نیز به کمک این حوادث سوزان آزموده می‌گردد (مرقس ۴: ۵-۶، ۱۶-۱۷؛ اول پطرس ۱: ۶-۷ را مشاهده کنید).

۱۳ **بلکه به قدری که شریک زحمات مسیح هستید، خوشنود شوید**^{۱۱}. برای مسیح، رنج طریقه رسیدن به جلال بود و این امر برای ما نیز صادق می‌باشد. اگر برای عیسی مسیح رنج ببینیم، در جلال آیننده او سهیم خواهیم بود (متی ۵: ۱۰-۱۲؛ رومیان ۸: ۱۷). زمانی که عیسی

قرن‌تیاں ۱۲: ۷-۱۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). هر عطایی **بجهت منفعت** کلیسا بخشیده شده است. ما وظیفه داریم که به وسیله عطایی که دریافت کرده‌ایم، دیگران را **در آن خدمت** کنیم. به یاد داشته باشیم که صاحب اصلی آن عطایای روحانی و طبیعی، خداست و ما صرفاً ناظران و استفاده‌کنندگان آن هدایا و قابلیت‌ها می‌باشیم؛ پس بهتر است که آن عطایا را به جهت منفعت کلیسا و فرزندان خدا به کار ببریم.

هیچ فرد مسیحی نمی‌تواند بگوید: «خدا به من هیچ هدیه و قابلیت نداده است!» زیرا که هر یک از ما حداقل یک عطیه از سوی خدا دریافت نموده‌ایم. و به همراه آن عطیه، فیضی را دریافت کرده‌ایم که با کمک آن، از هدیه خدا به جهت پیشبرد ملکوت او استفاده کنیم. اگر از قابلیت‌ها و عطایای خود استفاده نکنیم، مورد بازخواست و تنبیه خدا قرار خواهیم گرفت (متی ۲۵: ۱۴-۳۰).

۱۱ در اینجا پطرس رسول از دو نوع خدمت روحانی اصلی نام می‌برد که یکی سخن گفتن و خدمت کلام است، **اگر کسی سخن گوید، مانند اقوال خدا بگوید**؛ و دیگری، کارهای عملی و خدمتگزاری می‌باشد (اعمال ۲: ۶-۴). اولین نوع خدمت به وسیله شبانان، معلمین، مبشرین، مشایخ و خادمین کلام به عمل می‌رسد^{۱۱}. اینها کسانی هستند که کلام خدا را موعظه می‌کنند و این کار را باید به نحوی انجام دهند که گویی خدا خود از زبان ایشان سخن می‌گوید.

ولی هر ایماننداری قادر به شرکت در خدمت دوم می‌باشد. خدمت کمک کردن به دیگران، یکی از کارهای مهمی است که از سوی خدا به ما محول گردیده است. خدا وسیله و قوت انجام آن اعمال خدمت را فراهم می‌کند. اگر برای کمک به شخصی به پول نیاز باشد، خدا آن را فراهم خواهد آورد. ولی ما نباید در گوشه‌ای نشستیم در انتظار این باشیم که خدا همه کارها را برای ما انجام دهد. برعکس، باید همه قابلیت‌ها و

۱۱- البته باید گفت که وظیفه هر فرد مسیحی است که ایمان و نجات خود را به دیگران اعلام کرده، مردم را به پیروی از مسیح تشویق نماید (اول پطرس ۳: ۱۵).

۱۲- ترجمه صحیح‌تر متن اصلی یونانی به قرار زیر است: «دائماً خوشنود باشید».

قاتل یا دزد یا شریر یا فضول عذاب نکشد. باشد که همه زحمات و سختیهای ما برای جلال نام مسیح باشد (اول پطرس ۲: ۱۹-۲۰؛ ۳: ۱۷ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۶ در زمان پطرس رسول، داشتن نام و عنوان **مسیحی** باعث ایجاد آزار و اذیت افراد می‌گردید و بسیاری از داشتن نام مسیحی احساس شرمساری می‌کردند. بسیاری از مسیحیان در فقر مالی بسر می‌بردند و اغلب ایمانداران برده و نوکر بودند و عده کثیری از آنها سابقاً یهودی بودند. خلاصه اینکه، مسیحیان مورد تنفر و استهزای رومیان قرار داشتند. بنابراین، داشتن نام مسیحی باعث خجالت و شرمندگی افراد بسیاری می‌گردید. به همین دلیل است که پطرس رسول می‌گوید: **لکن اگر چون مسیحی عذاب بکشد، پس شرمنده نشود.** بلکه، به عوض خجل شدن و احساس شرمندگی، بیاید خدا را به خاطر نام مسیح تمجید کنیم، زیرا ما نامی بر خود داریم که فوق از جمیع نامهاست (آیه ۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۷ خدا با گناه مخالف است و آن را داوری خواهد نمود. آنچه که باید به خاطر داشت این است که داوری خدا علیه گناه از ما مسیحیان آغاز می‌گردد. خدا مسیحیان را مورد داوری قرار خواهد داد و ایشان را به خاطر گناهانشان مجازات خواهد نمود. مجازات گناه، موت روحانی است. این همان مجازاتی است که عیسی مسیح بر صلیب متحمل گردید (آیه ۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). حال اگر مسئله گناه در نزد خدا آنقدر جدی است که برای بخشیدن ما پسر یگانه خود را قربانی نموده است، پس **عاقبت کسانی که انجیل خدا را اطاعت نمی‌کنند** (و به عیسی مسیح به عنوان نجات دهنده خود ایمان نمی‌آورند)^{۱۳} **چه خواهد شد؟** عقوبت

مسیح به این جهان رجعت نماید، از دیدن او صد چندان شادتر خواهیم شد (رومیان ۸: ۱۸؛ دوم تسالونیکیان ۱: ۴-۵). پس باشد که در حین سختیها، فکر و توجه خود را به عیسی مسیح و جلال او معطوف نماییم، جلالی که روزی در آن سهیم خواهیم شد؛ به شرط آنکه با او پایدار و مستقیم باقی بمانیم. پولس می‌نویسد: **که به وساطت او دخول نیز یافته ایم به وسیله ایمان در فیضی که در آن پایداریم و به امید جلال خدا فخر می‌نماییم و نه این تنها بلکه در مصیبتها هم فخر می‌کنیم، چونکه می‌دانیم که مصیبت صبر را پیدا می‌کند، و صبر امتحان را و امتحان امید را. و امید باعث شرمساری نمی‌شود زیرا که محبت خدا در دلهای ما به روح القدس که به ما عطا شد ریخته شده است** (رومیان ۵: ۲-۵). و نیز در جایی دیگر می‌گوید: **و اگر تحمل کنیم، با او سلطنت هم خواهیم کرد** (دوم تیموتاؤس ۲: ۱۲).

۱۴ هر کسی که وفادارانه از مسیح پیروی کند، دیر یا زود، **بخاطر نام مسیح**، مورد اهانت و افترا قرار خواهد گرفت (مزمور ۶۹: ۷-۹؛ ۸۹: ۵۰-۵۱؛ متی ۲۲: ۱۰؛ یوحنا ۱۵: ۱۸-۲۱). رسوایی کشیدن به خاطر نام مسیح، شرم‌آور نمی‌باشد، بلکه باعث افتخار ماست که برای خداوند دچار سختی و جفا گردیم (متی ۵: ۱۱؛ اعمال ۵: ۴۱؛ عبرانیان ۱۱: ۲۶؛ ۱۳: ۱۳؛ اول پطرس ۴: ۱۶). پطرس رسول اطمینان می‌دهد که اگر به خاطر نام عیسی مسیح اهانت و رسوایی کشیدید، **روح جلال و روح خدا بر شما آرام می‌گیرد** (یوحنا ۱۴: ۲۳ را مشاهده کنید).

۱۵ اگر به علت گناه و اعمال بد مورد اهانت قرار گرفتید، دیگر جای فخر و جلال باقی نخواهد ماند. ایماندارانی که در گناه افتاده باشند، باعث جلال نام مسیح نخواهد بود. اگر به خاطر عمل بد تنبیه شوید و رسوا گردید، جایی برای خوشی و شادی باقی نمی‌ماند. تنها اگر به ناحق برای مسیح زحمت کشیدید، جای فخر و جلال دارد. پس لازم است که **هیچ یکی از شما چون**

۱۳- خدا گناهکاران را به مرگ روحانی ابدی محکوم می‌کند. این مجازات به نام «موت ثانی» نیز

عیسی مسیح این کلمات را بر زبان جاری می‌ساخت، پطرس رسول در آنجا حضور داشت و قطعاً در هنگام نگارش این آیه، آن کلمات را به خاطر داشته است.

باب ۵

جوانان و پیرها (۵:۱-۱۱)

۱ پطرس که یکی از رسولان اولیه مسیح و سرگروه حواریون بود، در اینجا خود را جزو **پیران** قلمداد می‌کند. با توجه به این نکته، متوجه فروتنی پطرس می‌شویم. **او بر قسمت‌های خود خداوندی** نمی‌کند (آیه ۳)، برعکس خود را با دیگران برابر می‌داند. پطرس رسول این رساله را به عنوان کسی می‌نویسد که **شاهد بر زحمات مسیح** بوده است (لوقا ۲۴:۴۵-۴۸؛ اعمال ۱:۸ را مشاهده کنید). پطرس رسول همچنین خود را **شریک در جلالی که مکشوف خواهد شد**، یعنی جلال مسیح می‌داند (رومیان ۸:۱۷-۱۸ را مشاهده کنید).

۲ در عهدجدید، رهبران کلیسا یا باعنوان مشایخ، پیران، کشیشان (اعمال ۱۴:۲۳؛ ۲۰:۱۷؛ تیطس ۱:۵)، یا با نام **اسقف**^{۱۴} نامیده می‌شوند. امروزه، رهبران کلیسا را با لقب «شبان» یا خادم هم می‌نامیم که همگی اصولاً دارای یک معنی می‌باشند. در اینجا پطرس رهبران کلیسا را تشویق می‌کند که مانند شبانان نیکو، از **گله خدا** محافظت کنند. از این آیه در وظیفه یک رهبر مشخص می‌شود: اول اینکه یک رهبر کلیسا به عنوان ناظر کلیسا، باید

معروف است (مکاشفه ۲۰:۱۴-۱۵ را مشاهده کنید). ما ایمانداران به وسیله خون عیسی مسیح از این مجازات رسته‌ایم و تنها مرگی که ما تجربه خواهیم نمود، موت اول یا مرگ جسمانی خواهد بود.

۱۴- اسقف کسی است که بر کلیسا نظارت می‌کند، به همین جهت در برخی ترجمه‌ها به عوض کلمه «اسقف» از کلمه «ناظر» استفاده گردیده است.

افراد بی‌ایمان، بسیار دهشتناک و جدی خواهد بود (دوم تسالونیکیان ۱:۶-۱۰).

۱۸ در اینجا پطرس رسول از امثال سلیمان ۱۱:۳۱ نقل قول می‌کند. اگر اشخاص عادل به وسیله آتش و بلاای سخت امتحان می‌شوند، پس عاقبت گناهکاران چقدر مهیب خواهد بود؟ به نفع گناهکاران است که تا زمان باقی است از گناهان خود توبه کرده، به سوی مسیح بازگشت نمایند و هدیه نجات را از او دریافت کنند، تا اینکه در عالم آینده، به خاطر گناهان خود دچار عقوبت الهی گردند.

۱۹ پس لازم است که به خاطر سختی‌ها و مصائب کنونی، نسبت به خدا و یا انسانها روحیه تلخ نداشته باشیم، زیرا که در سایه این مشکلات است که پاک و مقدس خواهیم گردید. به وسیله **زحمت ایمان** ما مورد آزمایش و امتحان قرار خواهد گرفت و استحکام خواهد پذیرفت. خدا از سختی‌های این جهان برای آماده ساختن مکانی در ملکوت خویش از ما استفاده خواهد نمود (رومیان ۸:۱۷؛ عبرانیان ۱۲:۵-۷، ۱۰). پس باید **جانهای خود را در نیکوکاری به خالق امین** بسپاریم. خدا **امین** است. پولس رسول به فیلیپان می‌نویسد: **چونکه به این اعتماد داریم که او که عمل نیکو را در شما شروع کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید** (فیلیپان ۱:۶). همچنین در جای دیگر می‌گوید: که او (خدا) **نیز شما را تا به آخر استوار خواهد فرمود تا در روز خداوند ما عیسی مسیح بی‌ملامت باشید. امین است خدایی که شما را به شراکت پسر خود عیسی مسیح خداوند ما خوانده است** (اول قرنیتیان ۱:۸-۹).

بنابراین، ما باید خویشتن را به خدا تسلیم کنیم و با داور عادل جهان عهد ببندیم (اول پطرس ۲:۲۳ را مشاهده کنید). زمانی که عیسی مسیح بر روی صلیب جان می‌داد، خود را به خدا تسلیم کرده، فرمود: «**ای پدر به دستهای تو روح خود را می‌سپارم**» (لوقا ۲۳:۴۶). زمانی که

۴ اگر رهبران کلیسا، جماعت خود را به خوبی رهبری و خدمت کنند، در نهایت **تاج ناپژمرده جلال** را به دست خواهند آورد. در قرن اول میلادی، یعنی زمانی که پطرس رسول این رساله را نگارش می‌کرد، به قهرمانان مسابقات ورزشی، تاجی از برگ زیتون اهدا می‌گردید که برگهای آن پس از مدتی پژمرده می‌گردید. ولی در اینجا پطرس رسول اطمینان می‌دهد که تاجی که رهبران کلیسا از سوی خداوند دریافت می‌کنند، ناپژمرده است و هرگز از بین نخواهد رفت (اول قرنیتان ۲۵:۹؛ دوم تیموتاؤس ۸:۴؛ یعقوب ۱۲:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۵ پیشتر، پطرس رسول بر لزوم اطاعت و فروتنی تأکید کرده بود (اول پطرس ۱۳:۲، ۱۸:۳). پولس رسول نیز در رسالات خود بر این مهم پافشاری نموده است (رومیان ۱:۱۳؛ اول قرنیتان ۱۶:۱۶؛ افسسیان ۲۱:۵-۲۲:۶؛ ۵). در این قسمت، پطرس رسول به گونه‌ای خاص جوانان را مخاطب قرار داده، به ایشان سفارش می‌کند که **مطیع پیران** باشند. به طور طبیعی، افراد جوان سرکش هستند و مایل به اطاعت از دیگران نیستند. می‌خواهند آزاد باشند و به طور دلخواه خود رفتار نمایند. جوانان نیازمند حکمت و فروتنی می‌باشند. بنابراین به خاطر خودشان و به خاطر کلیسا، لازم است که ایشان را به اطاعت و حرف شنوی از پیران و بزرگان کلیسا تشویق کرد.

بر همه اعضای کلیسا واجب است که رخت فروتنی به تن کنند. فروتنی فقط این نیست که ظاهری متواضع داشته باشیم، بلکه فروتنی حقیقی در قلب انسان است. شخص فروتن می‌داند که در برابر خدا گناهکار بی‌ارزشی بیش نیست. او با اشعیاء نبی همصدا شده می‌گوید: **همه اعمال عادلۀ ما مانند تئۀ ملوث می‌باشد** (اشعیاء ۶۴:۶). بنابراین، یک شخص فروتن می‌داند که هر چه که هست و هر کار مثبت و خوبی که انجام می‌دهد، در اثر لطف و مهربانی

اعضای کلیسا را تشویق و بنا نماید (دوم تیموتاؤس ۲:۴ را مشاهده کنید). وظیفۀ دیگر رهبران کلیسا این است که به عنوان «شبان» گله خدا، اعضای کلیسا را از نظر روحانی تغذیه نموده، آنها را از خطر گم شدن و گرگان گرسنه (معلمین و انبیای کذب) محافظت نماید (متی ۱۵:۷؛ اعمال ۲۸:۲۵-۲۹ را مشاهده کنید).

پطرس به خوبی می‌دانست که وظیفۀ یک رهبر به مراتب بیش از مدیر و ناظر است، یک رهبر مسیحی باید از گله خدا شبانی کند. عیسی مسیح پس از قیام از مردگان، سه مرتبه پطرس رسول را خطاب کرده وظیفۀ نگاهداری و خوراک دهی به گوسفندان خود را به وی محول کرد (یوحنا ۲۱:۱۵-۱۷). گوسفندان به گله خدا تعلق دارند و عیسی مسیح **رئیس شبانان** آن گله می‌باشد (آیۀ ۴). به همین جهت، است که شبانان و رهبران مسیحی باید کلیسا را **نه به زور بلکه به رضامندی و به جهت سود قبیح بلکه به رغبت** و با محبت هدایت و رهبری کنند (مرقس ۴۵:۱۰؛ یوحنا ۱۰:۱۱).

۳ یک رهبر خوب، برای **گله نمونه** است. درست است که خداوند به رهبران و شبانان کلیسایش قدرت و تسلط خاصی عطا فرموده است و شبانان موظف به استفاده صحیح و بجا و مناسب از آن تسلط و قدرت می‌باشند، ولی پیش از هر چیز، یک رهبر واقعی باید برای اعضای کلیسایش نمونه و سرمشق زندگی روحانی باشد (اول قرنیتان ۱:۱۱). اگر شبان محبت داشته باشد و از گوسفندان خود به خوبی شبانی کند، گوسفندان با رغبت و اشتیاق زیادی به دنبال او خواهند آمد (یوحنا ۱۰:۱۴، ۲۷). یک رهبر مسیحی نباید با زور و تهدید بر کلیسا **خداوندی** کند. او اجازه ندارد که از قدرت و سلطۀ خود به منظور سرکوب کردن و ساکت نمودن دیگران استفاده نماید. برعکس، یک رهبر روحانی باید خادم دیگران باشد (مرقس ۴۲:۱۰-۴۵).

خداوند است (اول قرن‌تینان ۴:۶-۷؛ ۱۵:۱۰). تجربه اغلب مسیحیان بر این نکته گواهی می‌دهد که فروتنی مشکل‌ترین کار ممکنه می‌باشد. علت این است که غرور (نقطه مقابل فروتنی)، عمیق‌ترین گناه بشریت می‌باشد^{۱۵}.

غرور، گناه اصلی شیطان بود؛ او می‌خواست خود را با خدا برابر کند (اشعیاء ۱۴:۱۲-۱۴). غرور همچنین گناه اصلی آدم و حوا در باغ عدن بود، زیرا آنها می‌خواستند مثل خدا شوند (پیدایش ۳:۴-۶). به همین دلیل است که **خدا با مستکبران مقاومت می‌کند و فروتنان را فیض می‌بخشد** (امثال ۳:۳؛ لوقا ۱:۵۱-۵۲؛ یعقوب ۴:۴). به همین جهت، عهدجدید بارها به لزوم فروتنی و تواضع تأکید می‌کند (رومیان ۳:۱۲؛ افسسیان ۴:۲؛ فیلیپیان ۲:۳ را مشاهده کنید).

ع اگر خویشتن را فروتن کنیم، خدا ما را سرافراز خواهد نمود. برعکس، اگر خود را بلند کنیم، خدا ما را پست خواهد نمود (متی ۲۳:۱۲؛ یعقوب ۴:۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

پطرس می‌گوید: **زیر دست زورآور خدا فروتنی کنید**. ما باید خود را فروتن سازیم و ضعیف و ناچیز بشماریم! هیچ کس دوست ندارد خود را بی‌ارزش بداند. ولی بهتر است که ما خود را کوچک کنیم تا اینکه خدا ما را بلند و بزرگ نماید.

ما باید خود را **زیر دست زورآور خدا** فروتن سازیم. همه چیز تحت امر و زیر دست خدا قرار دارد. او بر همه چیز حاکم است. دستان او زورآور است تا گناهکاران را تنبیه کرده، عادلان را نجات بخشد. بهتر است که خود را زیر دست خدا قرار دهیم، زیرا که او ما را دوست دارد و دست پر قدرت او از ما مراقبت خواهد کرد (آیه ۷). خدا قادر است هر سختی و مصیبتی را به جهت منفعت ما به کار گیرد (رومیان ۸:۲۸؛ عبرانیان ۱۲:۷-۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید). خدا از آن سختی‌ها به جهت ساختن شخصیت

ما در این جهان و برکت ابدی در جهان آینده استفاده می‌کند.

خدا ما را **در وقت معین سرافراز خواهد ساخت**. ما انسانها مایل نیستیم برای سرافراز شدن صبر کنیم! ولی خدا می‌داند که چه چیزی به نفع ماست و در زمان معین، برکت لازم را به ما خواهد بخشید. تا وقتی که به تنبیه نیاز داشته باشیم او ما را تنبیه خواهد کرد و زمانی که درس فروتنی را فرا گرفتیم، او ما را سرافراز خواهد نمود.

۷ پطرس رسول نصیحت می‌کند که به دلیل مصائب و سختی‌ها ناراحت نباشید. او از ما می‌خواهد **تمام اندیشه خود را** به خدا واگذار کنیم. اگر اندیشه و نگرانیهای خود را به خدا واگذار کنیم، شاید از سختی‌ها رها نشویم، ولی مطمئناً از غصه و دلهره رهایی خواهیم یافت. لازم است که تمام اندیشه‌های خود را به خدا بسپاریم (مزمو ۵۵:۲۲). ما می‌توانیم به مراقبت و وفاداری خدا اطمینان کامل داشته باشیم (متی ۶:۲۵-۳۴). آن زمان که فکرهای خود را به خدا بسپاریم، او سلامتی فکری به ما خواهد بخشید. و سلامتی که فوق از تمام عقل است، دل و جان ما را فرا خواهد گرفت (فیلیپیان ۴:۶-۷ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۸ پطرس رسول در ادامه نصیحت‌های خود می‌گوید: **هوشیار و بیدار باشید**. بیشتر او گفته بود که به منظور خدمت به عیسی مسیح و کلیسای او، لازم است مانند یک سرباز جنگی، هوشیار و بیدار باشیم (اول پطرس ۱:۱۳). همچنین باید در دعا هوشیار بوده، مراقبت کنیم (اول پطرس ۴:۷). دلیل سوم پطرس محافظت از حملات

۱۵- بعضی از متفکرین می‌گویند غرور حتی از خودخواهی و خودپرستی نیز ریشه‌دارتر و عمیق‌تر می‌باشد. زیرا اگر بتوانیم تمامی خودخواهی و خودپرستی را از زندگی خود خارج کنیم، باز هم می‌توان به این کار مهم خود فخر کرده، از آن مغرور شویم!

۹). اگر در مقابل ابلیس ایستادگی کنیم، او از ما فرار خواهد کرد (یعقوب ۴:۷).

۹ پس به ایمان استوار شده، با او مقاومت کنید. پطرس رسول، یک بار در ایمان خود استوار نشد و با شیطان مقاومت نکرد، و نتیجه آن شد که خداوند خود را انکار نمود. عیسی مسیح به وی فرموده بود: «من برای تو دعا کردم تا ایمانت تلف نشود؛ و هنگامی که تو بازگشت کنی برادران خود را استوار نما» (لوقا ۲۲:۳۲). اینک در این آیه، پطرس (شمعون سابق) همان کاری که خداوندش به او فرموده بود انجام می‌دهد، او ایمانداران را به استواری در ایمان تشویق می‌کند. همه ایمانداران در سراسر جهان به نوعی مورد آزار و اذیت ابلیس هستند و با گناه مبارزه می‌کنند. ما در سختیهایمان تنها نیستیم، پس یکدیگر را در ایمان استوار کنیم.

در نهایت کار، ایمانداران به وساطت خون بره (عیسی مسیح) و کلام شهادت خود که جان خود را دوست نداشتند پیروز خواهند شد (مکاشفه ۱۱:۱۲). پطرس دیگر از مرگ هراسی به دل راه نمی‌داد. او به خاطر شهادت خود، سرانجام به دست رومیان به قتل رسید. چه بسا برخی از ایماندارانی که این رساله را می‌خواندند در معرض خطر مرگ قرار داشتند. باشد که ایمان آنها استوار باقی بماند و در خداوند در توانایی او زور آور شوند (افسیسیان ۱۰:۶). باشد که ما نیز بر شیطان غلبه کنیم (اول یوحنا ۴:۴).

۱۰-۱۱) پطرس رسول در خاتمه، یکی از بزرگترین و مهمترین وعده‌های کتاب مقدس را به ما ارائه می‌دهد: **و خدای همه فیضای که ما را به جلال ابدی خود در عیسی مسیح خوانده است، شما را بعد از کشیدن زحمتی قلیل کامل و**

شیطان است. اگر می‌خواهیم از حملات ابلیس در امان بمانیم، باید **هوشیار و بیدار** باشیم.

ابلیس سعی می‌کند ما را به گناه و نافرمانی کشانده، از این طریق ما را هلاک ساخته، ببلعد. هدف ابلیس نبود ساختن مشارکت ما با خدا و ایمانداران دیگر است. او با دامن زدن به اختلافات و پاشیدن تخم نفاق و بدگویی^{۱۶} باعث از هم پاشیده شدن کلیسا می‌گردد (غلاطیان ۵:۱۵ را مشاهده کنید). از همه مهمتر، هدف ابلیس نبود سازی ایمان ما به وسیله کاشتن تخم شک و تردید در ذهن ما می‌باشد. ابلیس دشمن قوی و خطرناکی است (افسیسیان ۱۲:۶). باشد که هرگز گمان نکنیم که با نیروی خود توان ایستادگی در مقابل او را خواهیم داشت.

ولی خدا و مسیح، به مراتب از ابلیس و قوای شرارت او زورمندتر هستند (افسیسیان ۶:۱۰-۱۱؛ اول یوحنا ۴:۴). درست است که دشمن شما ابلیس مانند شیر غران گودش می‌کند، ولی خداوند ما عیسی مسیح برگردن او طنابی افکنده است و او را در مهار خود دارد. به همین علت، شیطان هرگز قادر نیست که از حد خود پافرازر نهی. خدا بر همه چیز، حتی اعمال ابلیس نیز حاکم است. به یک معنا، خدا از شیطان نیز به جهت اجرای مقاصد خود کمک می‌گیرد. او هرگز اجازه نخواهد داد که ابلیس فرزندان عزیز و وفادارش را ببلعد.

ما ایمانداران باید سهم خود را انجام دهیم. اول اینکه، بدون کوشش و سعی ما، خدا قادر به حفاظت از ما نخواهد بود. ما باید دائماً **هوشیار و بیدار** باشیم. دوم، ما باید در اطاعت از اراده خدا باقی بمانیم. سوم، باید دائماً دعا کنیم تا در وسوسه نیفتیم (متی ۱۳:۶؛ مرقس ۱۴:۳۸). چهارم، لازم است که اسلحه کامل خدا را به تن کنیم (افسیسیان ۱۳:۶-۱۸). و بالاخره، پس از انجام همه این کارها، باید با شیطان مقاومت کنیم و با ایمان در مقابل او ایستادگی نماییم (آیه

۱۶- در زبان یونان، کلمه «ابلیس» به معنی «تهمت‌زننده» می‌باشد. در مکاشفه ۱۰:۱۲ نیز از ابلیس با عنوان «مدعی برادران»، (کسی که به برادران تهمت می‌زند)، یاد شده است.

شرارت و دشمنی آن با مسیحیت، «بابل» لقب دادند.

همانگونه که تیموتاؤس فرزند روحانی پولس بود (اول تیموتاؤس ۲:۱)، پطرس رسول، مرقس را با عنوان **پسر من** خطاب می‌کند. مرقس زیر دست پطرس آموزش یافته بود و انجیل مرقس را بر اساس شهادت پطرس رسول نگارش کرده است. از مرقس در قسمتهای دیگر کتاب مقدس نیز نام برده شده است: اعمال ۱۲:۱۲، ۲۵؛ ۱۵:۳۶-۴۰؛ کولسیان ۴:۱۰؛ دوم تیموتاؤس ۴:۱۱.

۱۴ در زمان نگارش عهدجدید، رسم بر این بود که ایمانداران یکدیگر را **به بوسه محبتانه سلام** نمایند (رومیان ۱۶:۱۶؛ اول قرنتیان ۲۰:۱۶).

و همه شما را که در مسیح عیسی هستید، سلام باد. در این جهان سختی و مشکلات در انتظار ما خواهد بود. ولی در مسیح سلامتی داریم. عیسی مسیح فرمود: «سلامتی برای شما می‌گذارم، سلامتی خود را به شما می‌دهم. نه چنانکه جهان می‌دهد، من به شما می‌دهم، دل شما مضطرب و هراسان نباشد» (یوحنا ۱۴:۲۷).

استوار و توانا خواهد ساخت. خدای ما خدای همه فیضها است. صرف نظر از موقعیت و شرایط ما، خدای ما فیض خواهد بخشید، و فیض او برای ما کفایت خواهد کرد. **زیرا که این زحمت سبک ما برای لحظه‌ای است** (دوم قرنتیان ۴:۱۷). خدا ما را به **جلال ابدی خود در عیسی مسیح** دعوت نموده است. پولس رسول می‌گوید: **امین است دعوت کننده شما که این را هم خواهد کرد** (اول تسالونیکیان ۵:۲۴).

سلامهای پایانی (۱۲:۵-۱۴)

۱۲ از **سلوانس** (که همچنین با نام «سیلاس» هم معروف می‌باشد)، در اول تسالونیکیان ۱:۱؛ دوم تسالونیکیان ۱:۱، نیز ذکر به میان آمده است. سلوانس یکی از همراهان و همکاران و همسفران پولس رسول بود (اعمال ۱۵:۴۰؛ ۱۶:۱-۴۰؛ ۱۷:۵).

۱۳ منظور پطرس از **خواهر برگزیده من که در بابل است**، همان کلیسای روم می‌باشد. در عهدعتیق، شهر بابل (واقع در سرزمین عراق فعلی) مرکز امپراطوری شریب بابلیان بود. در عهدجدید، مسیحیان شهر روم را به دلیل